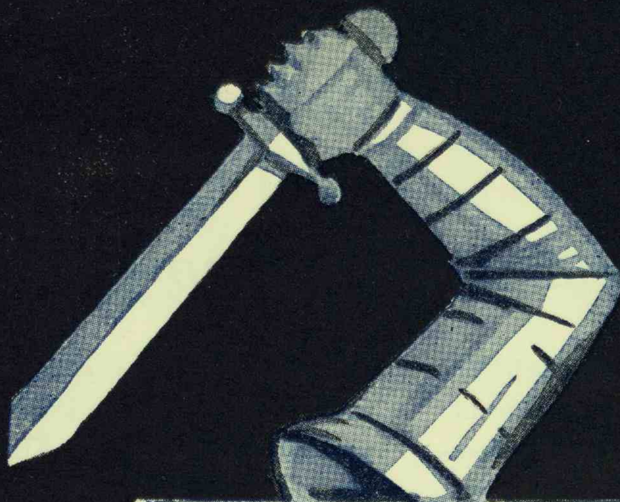

Kustaa Vaasa

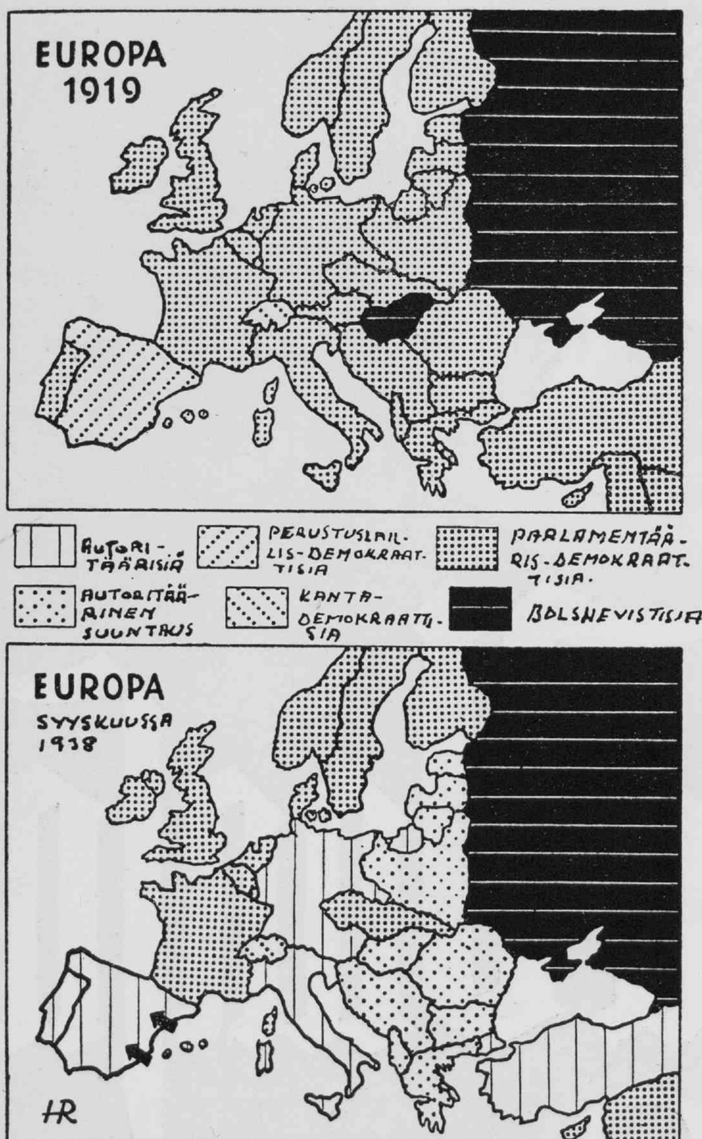
3

1939

EUROOPAN KASVOT MUUTTUVAT

Valtiomuotovaihtelut kuluneen 20 vuoden aikana

Versaillesin rauha muodosti pakkokeinoin Euroopan rajat voittajavaltioiden tahdon sanelemana. Kansainliitto perustettiin valvomaan tämän rauhanteon tuloksia. Nyt on kulunut 20 vuotta tuosta rajaviivojen vetämisestä, ja me näemme, että Kansainliitto ei ole pystynyt täyttämään tehtäväänsä. Euroopan rajat ovat jälleen muuttuneet useassa paikassa näiden vuosien aikana, ja niitä muutetaan parhaillaan voimakeinoin Keski-Euroopassa käytävän sodan avulla.

Valtiomuodot 1919 ja 1939.

Kysymys, saattaako Eurooppa tulevaisuudessa puolustaa johtavaa asemaansa maailmassa liittyy kysymykseen, saattaako se ja onko se halukas muodostamaan poliittisen elämänsä ajan vaatimusten mukaiseksi. Silmätessämme oheisia karttoja havaitsemme viime vuosien kehityksen kulkeneen aivan toiseen suuntaan kuin mihin kansainliiton demokraattiset pyrkimykset sen tahtoivat ohjata.

Italia oli ensimmäinen, joka omaksui itselleen autoritäärisen hallitustavan. Saksa, Euroopan sydän, seurasi voimakkaasti esimerkkiä, ja siten oli osoitettu, että Euroopan valtiollisessa kehityksessä oli alkanut uusi suunta ja uusi vaihe.

Näiden kahden suurvallan esimerkkiä ovat Euroopassa seuranneet, kuten kartasta näkyy, monet muut vallat, joissa voimakkaat valtiomiehet ohjaavat maansa politiikkaa melkoisin suurin valtuuksin, parlamentin ollessa vain nimellisenä vallanhaltijana.

On oleva mielenkiintoista nähdä, miten eri maiden valtiomuotokysymykset järjestetään sitten, kun juuri puhjennut sota on kerran käyty loppuun.

Kustaa Vaasa

POLIITTINEN AIKAKAUSLEHTI

N:o 3 Ensimmäinen vuosikerta 15. 9. 1939

Toimitus ja konttori: Hesperiankatu 22. A. 19 Puhelin 91 390

Toimitus Erkki Räikkönen Pää- ja vastaava toimittaja

Tilaushinta: Vuonna 1939 mk 25:— Vuonna 1940 mk 50:—

KAHDEN VASTAKKAISEN

maailmankatsomuksen aseellinen yhteentörmäys Euroopassa

- **Sotaa edeltäneet poliittiset tapahtumat.**
- **Uuden sodan todelliset syyt.**
- **Sotatapahtumien todennäköinen kehitys.**
- **Suomen asema sodan pyörteissä.**
- **Mietelmiä sodan johdosta.**

Viime vuosien aikana on ollut yleinen se käsitys, että jos sota Euroopassa syntyy, tulevat siinä ensimmäisenä iskemään vastakkain Saksa ja Venäjä. Tälläinen käsitys esitettiin myös tämän lehden palstoilla viime maaliskuussa, jolloin m.m. sanottiin: ,,Näiden kahden vastakkaisen maailmankatsomuksen välistä aseellista yhteenottoa on mahdotonta välttää, ja on vain ajan kysymys, koska niiden välinen kamppailu, joka voi kehittyä uudeksi maailmansodaksi, tulee alkamaan.“ Ja edelleen: ,,Todennäköistä on, että Saksan kansa ei seiso yksin varustautuessaan taistelemaan itää vastaan, vaan että sen rinnalla on kaksi suurta valtakuntaa, Italia Euroopan mantereella ja Japani Aasiassa, jotka molemmat edustavat suurinpiirtein samaa maailmankatsomusta ja jotka tarpeen vaatiessa ovat valmiit asein tukemaan liittolaistaan. Sensijaan tiedetään hyvin, että lännen suuret demokratiat, Englanti ja Ranska, seuraavat karsain mielin Saksan nousua yhä suurempaan mahtiin, mutta tuskin on kuitenkaan luultavaa, että ne, sodan puhjetessa Saksan ja Neuvosto-Venäjän välillä, sekaantuvat asein tapahtumain kulkuun.“

Tuskin olivat nämä sanat tulleet julkisuuteen, kun maailma joutui olemaan eräi-

den aikamme merkillisimpien poliittisten neuvottelujen todistajana: Englannin maailmanvalta, joka oli tietoinen Saksan ja Venäjän välillä vallitsevasta sovittamattomasta ristiriidasta, päätti häikäilemättömästi käyttää tätä tilannetta hyväkseen, ja ryhtyi sotilasliittoneuvotteluihin Moskovan kanssa tarkoituksenaan piirittää pistimin Saksan kansa kaikilta ilmansuunnilta.

Englannin Moskovan-kumarrus, jota kesti kevään ja yli pitkän kesän, herätti kiusallista huomiota monissa maissa, mutta erityisesti seurattiin meidän maassamme tuskaisin mielin näiden neuvottelujen kulkua. Tiedettiin että Moskova oli asettanut sotilasliiton ehdoksi oikeuden saada sopivan hetken tullen vallata Itämeren maat, — virallisesti puhuttiin vain takuusopimuksesta, — Suomi niihin mukaanluettuna, ja saatiin huhuna kuulla, että Englanti olisi ollut neuvottelujen eräissä vaiheissa valmis suostumaan näihin ehtoihin.

Tämä kaikki herätti maassamme oikeutettua katkeruutta Englantia kohtaan, eikä sitä voinut muuttaa toiseksi neuvottelujen myöhempikään vaihe, jolloin Englanti päättäväisesti jo torjui Moskovan vaatimukset. Maamme sanomalehdistö tuomitsi jyrkästi Englannin menettelyn ja ulkoministerimme totesi julkisesti eräälle suurelle Saksan lehdelle antamassaan haastattelussa, että yleisen mielipiteemme luottamus Englantiin oli horjahtanut.[1])

Elokuun lopulla tapahtui maailmanpolitiikassa yllättävä käänne: Moskova, joka oli monta kuukautta neuvotellut Englannin kanssa sotilasliitosta Saksaa vastaan — Englanti oli yhdessä Ranskan kanssa jo lähettänyt suuret sotilasvaltuuskunnat Moskovaan lopullisesti päättämään Saksan päänmenoksi tähdätyistä toimenpiteistä — tekikin hyökkäämättömyyssopimuksen Saksan kanssa.

Kuinka tämä on selitettävissä, kysyttiin kaikkialla maailmassa. Saksan kohdalta on selitys kyllä hyvin yksinkertainen. Saksalla ei ollut muuta valittavaa kuin tehdä täyskäännös Venäjän-politiikassaan, sillä se olisi saattanut itsensä liian vaaranalaiseen asemaan, jos se olisi antanut Englannille ja Ranskalle tilaisuuden jälleen saartaa itsensä myös idästä käsin kuten maailmansodan aikana. Saksan poliittinen täyskäännös oli siis vättämätön seuraus länsi-Euroopan Venäjän politiikasta, nimenomaan niin käsitettynä, että jos Englanti ja Ranska eivät olisi lähteneet hakemaan apua Moskovasta, ei Saksakaan olisi sopinut vanhan vihollisensa kanssa.

Viime kesänä Moskovassa tapahtunut kilpakosinta, joista Englannin tekemä tapahtui julkisesti ja Saksan salaisesti, todistaa vain saksalaisten suurempaa valtiomiestaitoa, sillä englantilaiset puhuivat paljon, mutta saavuttivat vähän, kun sensijaan saksalaiset puhuivat vähän, mutta toimivat sitä enemmän.

Saksan ja Venäjän välinen hyökkäämättömyyssopimus muutti yhdellä iskulla ja hyvin ratkaisevalla tavalla poliittiset voimasuhteet koko Euroopassa. Saksan ja Puo-

---

1) Ministeri Eljas Erkko lausui Deutsche Allgemeine Zeitungissa 8. 8. 1939 m.m. seuraavaa: »Auf eine weitere Fralichkeit zweifellos eine gewisse Enttäuland durch die Moskauer Verhandlungen gelitten habe, antwortete der Minister, dass in der finnländischen Öffentlichkeit zweifellos eine gewisse Enttäuschung über die englische Haltung und Beteiligung an den Moskauer Verhandlungen zu spüren sei.» — Toimituksen huomautus.

lan välillä vallinnut jännityssuhde kärjistyi nyt huippuunsa. Saksa uudisti entistä määräävämmin vaatimuksensa Danzigin suhteen, ja kun ei se saanut tahtoansa läpi neuvotteluteitse, turvaantui se voimakeinoihin, ja niin syntyi sota Saksan ja Puolan välillä.

Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö myötätunto Danzigin kysymyksessä, jos asioita arvostellaan täysin puolueettomasti, kallistuisi kaikkialla maailmassa Saksan puolelle, sillä onhan Danzig täysin saksalainen kaupunki, jonka Versailles'in onneton rauha tempasi pois valtakunnan yhteydestä. Yhtä ymmärrettävää on, että Saksa ei ole voinut ajan mittaan sallia, että osa sen maakamaraa, Itä-Preussi, on irroitettu erilleen sen yhteydestä, vaan on vaatinut ainakin yhdystietä näiden kahden valtakunnan osan välille.

Saksan vaatimuksiin ei Puola ole suostunut, vaan on Englannin ja Ranskan yllyttämänä ase kädessä ryhtynyt puolustamaan suvereniteettiään. Antamiensa lupausten mukaisesti ovat myös Englanti ja Ranska itse, tosin viimeiseen saakka epäröityään, ryhtyneet täyttämään liittovelvollisuuttaan Puolaa kohtaan, ja siinä ominaisuudessa tarttuneet aseisiin Saksaa vastaan.

Uusi suurvaltasota on siis puhjennut Euroopan mantereella.

*

Koko maailma tietää, että uuden suursodan välittömänä aiheuttajana on ollut Danzigin kysymys, mutta yleisemmin ei olla selvillä siitä, että sodan todelliset syyt ovat haettavissa toisaalta.

Julkisuudessa on sanottu, että näiden kolmen suurvallan sodan on sanellut taistelu maailmanherruudesta, siis samat syyt, jotka olivat maailmansodan aiheuttajana, ja totta onkin, että taistelu maailmanherruudesta on ollut vaikuttavana tekijänä tapahtumain kulkuun. Edellisen maailmansodan jälkeen olivat Englanti ja Ranska maailmanvaltiaita aina tämän vuosikymmenen alkupuolelle saakka, jolloin Saksa yhtäkkiä alkoi jälleen kohota mahtiasemaan Euroopassa. Saksan komea nousu on herättänyt katkeruutta ja pelkoa länsi-Euroopan maissa, ja niissä on syntynyt halu polkea vaarallinen kilpailija toistamiseen maahan.

On kuitenkin erehdys, jos otaksutaan yksinomaan taistelun maailmanherruudesta aiheuttaneen uuden suursodan. Todelliset syyt ovat vieläkin syvemmällä: kysymys on kahden vastakkaisen maailmankatsomuksen välisestä kamppailusta.

Kansallissosialistisen maailmankatsomuksen uudet suuntaviivat ovat luoneet Saksan kansaan uuden hengen, joka on johtanut sen ennenarvaamattomaan voittokulkuun. Erityisesti on Saksan taloudellinen nousu ollut tavattoman voimakas, ja juuri tämä seikka on suuresti ärsyttänyt muuta maailmaa.

Vielä enemmän on kuitenkin muuta maailmaa ärsyttänyt kansallissosialistisen Saksan säälimätön taistelu maailman juutalaisuutta vastaan, jossa Saksan kansa näkee kaiken pahan alkusyyt.

Ei ole pienintäkään epäilystä siitä, etteivätkö maailman juutalaiset ole käyttäneet kaikkia mahdollisia keinoja hyväkseen herättääkseen muissa kansoissa vastenmielisyyttä Saksaa vastaan, sillä maailman juutalaiset tietä-

vät hyvin, että jos Saksan käsitys heidän suhteensa pääsee yleiseksi maailmassa, merkitsee se heidän sekä poliittisen että rahamahtinsa murskautumista kaikkialla.

Maailman juutalaisilla on suuri välitön poliittinen ja taloudellinen vaikutusvalta maailmassa, mutta vielä suurempi on heidän välillinen vaikutuksensa, sillä tulee muistaa, että juutalaisten ylin määräysvalta kaikkiin maihin levinneessä vapaamuurariliikkeessä antaa heille tilaisuuden ratkaisevalla tavalla vaikuttaa porvarillisen maailmankatsomukseen ja heidän mahtava sanavaltansa toisen internationalen piirissä, jonka johto on melkein kokonaisuudessaan juutalainen, antaa heille taasen oivan tilaisuuden vaikuttaa sosialidemokraattisen työväestön mielipiteisiin kaikissa maissa.

Maailman juutalaiset ovat varmasti soittaneet ensimmäistä viulua siinä taistelussa Saksaa vastaan, joka nyt on saanut niin järkyttävät ilmenemismuodot. Uutta sotaa on arvosteltava pääasiallisesti juuri tältä pohjalta, sillä muuten ei sen syntymistä voitaisi järjellisellä tavalla selittää.

Syntynyt suurvaltasota on taistelua maailmanherruudesta, mutta se on samalla, ja ehkä vielä enemmän, taistelua juutalaisuuden maailmanherruudesta.

*

On kiirehditty lausumaan epäilys, että Italia tulisi pettämään Saksan samoinkuin maailmansodan aikanakin. Tämä käsitys on aiheutunut lähinnä siitä, että Italia on sodan ensi vaiheissa ilmoittanut olevansa puolueeton. Onpa esitetty otaksuma, että Italian luopuminen Saksasta voitettaisiin luovuttamalla sille vapaehtoisesti Tunis ja mahdollisesti Korsikakin.

Tosiasia on kuitenkin ilmeisesti toinen. On todennäköisesti sekä Saksan että Italian etujen mukaista, että viimemainittu jää reserviin ja astuu esiin vasta sitten, kun molempien etu sitä vaatii. Näin on otaksuttavasti sovittu jo edeltäkäsin, sillä puolueeton Italia voi Saksalle sodan alkuvaiheissa tehdä suuremman palveluksen kuin aseisiin tarttunut Italia.

Saksan ja Italian maailmankatsomuksellinen sukulaisuus yhdistää ne lujin sitein toisiinsa, ja tätä yhdyssidettä vahvistavat molempien samanlaiset poliittiset edut, joten tämän liiton rikkominen, ainakin niin kauan kuin on kysymys Mussolinin johtamasta Italiasta, on turha toive.

Japanin suhde Saksaan ei ole myöskään muuttunut Saksan ja Venäjän hyökkäämättömyyssopimuksen solmimisen kautta. Päinvastoin se on vaikuttanut esimerkillään myös Japaniin, joka parhaillaan suunnittelee omalta kohdaltaan hyökkäämättömyyssopimuksen solmimista Venäjän kanssa.

Japanin uusi hallitus on vihamielisempi Englannille kuin mikään aikaisempi Japanin hallitus, joten merkit viittaavat siihen, että Japani valmistautuu tekemään sovinnon Venäjän kanssa, mutta ryhtyy sensijaan jyrkkiin toimenpiteisiin Kiinassa päämääränään syrjäyttää siellä Englannin vaikutusvalta kokonaan.

Jos syttynyt suurvaltasota siis laajenee, tulee se tuskin muuttumaan Saksalle ainakaan epäedullisemmaksi. Venäjän pysyessä puolueettomana on sensijaan hyvin todennäköistä, että Saksan varsin pian saavuttaa Puolassa

täyden voiton ja pakoittaa tämän maanrauhaan.

Senjälkeen pääsee Saksa koko voimallaan iskemään Englantia ja Ranskaa vastaan — tuleeko niin tapahtumaan, vai tuleeko sota sitä ennen saamaan jonkun uuden käänteen, emme katso voivamme ryhtyä ennustamaan. On kuitenkin todennäköistä, että Saksa tulee saavuttamaan tahtonsa ja selviytymään voittajana sodassa.

Siihen on sillä mitä parhaimmat edellytykset.

*

Levottomina on viime viikkojen aikana meidän maassamme kysytty, mitä Saksan ja Venäjän hyökkäämättömyyssopimus ja sodan syttyminen vaikuttaa Suomen asemaan ja sen vastaisiin kohtaloihin.

Jos sota olisi syttynyt niiden piirustusten mukaan, joita kesällä suunniteltiin, siis Saksan ja Venäjän välisenä yhteentörmäyksenä, olisi Suomen asema epäilemättä muuttunut erittäin vaaralliseksi. Maamme olisi kaiken todennäköisyyden mukaan heti joutunut taistelutantereeksi, ja sen pysyminen puolueettomana olisi käynyt mahdottomaksi. Saksan ja Venäjän hyökkäämättömyyssopimus on sensijaan säästänyt meidät sodan onnettomuudelta, ja meillä on, ainakin tämän hetken tilannearvioinnin mukaan, mitä parhaimmat edellytykset säilyttää puolueettomuutemme.

Saksan ja Venäjän hyökkäämättömyyssopimus, varsinkin jos se kehittyy vastaisuudessa sotilasliitoksi — meilläkin on lausuttu moittivia sanoja Saksan Venäjän kanssa tekemän hyökkäämättömyyssopimuksen johdosta, mutta on unohdettu, että Suomi itse on solminut samanlaisen sopimuksen Venäjän kanssa — vaikuttaa meidän ulkopoliittiseen asemaamme käänteentekevästi, sillä meidän vastainen kohtalomme on täysin riippuvainen näiden kahden suurvallan yhteisestä päätöksestä.

Viime kesänä Moskovan Englannille Suomen suhteen esittämät vaatimukset ovat antaneet aiheen esittää epäilyksen, että Moskova olisi myös Saksalle esittänyt samantapaisia vaatimuksia, ja että se olisi suostunut solmimaan hyökkäämättömyyssopimuksen Saksan kanssa nimenomaan Suomen ja Itämerenmaiden kustannuksella. Saksan taholta on tämä epäilys kuitenkin jyrkästi torjuttu, ja on heti lisättävä, että meillä ei ole pienintäkään syytä epäillä tätä tiedonantoa.

On ilmeistä, että itsenäisen Suomen olemassaolo on täysin Saksan etujen mukaista, ja ottaen huomioon ne läheiset suhteet, jotka ovat meitä aina yhdistäneet tähän suurvaltaan, voi Suomen kansa luottaa täydellisesti Saksaan: niinkauan kuin Saksa on mahtiasemassa Euroopassa, ei se koskaan tule uhraamaan itsenäisyyttämme itäiselle liittolaiselleen.

On muistettava myös ne siteet, jotka vuonna 1918 solmittiin Saksan ja Suomen välillä. Silloin olivat Saksa ja Suomi aseveljiä, ja Saksa saapui suurimman hätämme hetkellä auttamaan meitä vaikuttaen ratkaisevalla tavalla kansamme pelastumiseen kauheasta onnettomuudesta. Saksalaisille sotilaille pystytetyt sankaripatsaat ovat tänä päivänäkin todistuksena siitä, että saksalainen veri on vuotanut Suomen itsenäisyyden lunnaiksi — se, joka rohkenee viitata johonkin sellaiseen, että Saksa olisi valmis myymään

meidät, loukkaa harkitsemattomalla tavalla näitä sankarivainajia, ja sitä Saksan kansaa, joka tällä hetkellä järkyttävällä tavalla kamppailee elämänoikeuksiensa puolesta.

On sanottu, ja siinä on tuskin paljon erehdytty, että nimenomaan juuri riippumaton Suomi ja itsenäiset Itämeren maat ovat luoneet yhden tärkeimpiä perusedellytyksiä Saksan ja Venäjän väliselle lähestymiselle. Ne ovat nimittäin muodostaneet eristävän muurin näiden kahden suurvallan välille ja siten laimentaneet niiden vastakohtia, ja tämä käy sitä ilmeisemmäksi, jos oletetaan, että Suomi ja Itämeren maat olisivat kuuluneet Venäjän vaikutuspiiriin. Jos niin olisi ollut, niin tuskinpa Saksan ja Venäjän liitosta olisi mitään tullut, sillä Venäjä olisi silloin tuntenut mahtiasemansa niin suureksi, että se olisi todennäköisesti valinnut Englannin ja Ranskan ystävyyden.

Suomen kansa voi olla täysin rauhallinen, ja samoin voivat ilmeisesti olla myös Itämeren maat, sillä Saksa ei tule sallimaan itäisen liittolaisensa astuvan niiden kamaralle, ainakaan niin kauan, kuin sillä on määräämisvalta Euroopan asioissa. Tämä ei tietysti merkitse sitä, että meidän maamme riippumattomuus olisi tullut kerta kaikkiaan turvatuksi Saksan ja Venäjän välisen hyökkäämättömyyssopimuksen kautta. Päinvastoin on kansamme asema syttyneen sodan takia entistä vaarallisempi, sillä sota voi tuoda aina mukanaan yllättäviä käänteitä.

On myös muistettava, että mitkään sopimukset eivät ole ikuisia, joten meidän ei ole suinkaan tuudittauduttava nykyisen meille edullisen poliittisen tilanteen varaan, vaan on päinvastoin kaikin voimin edelleen kehitettävä puolustusvalmiuttamme.

Erityisesti on meidän pyrittävä lujittamaan niitä ystävällisiä suhteita, jotka meidät ovat aina yhdistäneet Saksaan. Näin menetellen me puolestamme myötävaikutamme siihen, että Saksa jatkuvasti tulee pitämään meidän puoltamme määrätessään Euroopan asioista.

*

Inhimilliseltä kannalta uutta suursotaa arvostellen on mitä syvimmin valitettava, että sivistyksen korkeimmalle huipulle kohonnut Eurooppa ei ole voinut rauhanomaisin keinoin ratkaista ristiriitojaan.

Onneton Puolan kansa — sitä on Italiassa sanottu länsivaltojen uhrilampaaksi — saa näinä päivinä kärsiä kaikki sodan kauhut, ja niin pian kuin Englanti ja Ranska siirtyvät lentolehtisodasta pommisotaan — vähäpätöiset pommiretket eivät vielä tätä kirjoitettaessa ole johtaneet todelliseen sotaan — tulevat samat kohtalot myös englantilaisten, ranskalaisten ja saksalaisten osaksi.

Saksa on koettanut parhaansa mukaan hakea sovintoa Englannin ja Ranskan kanssa, mutta se on saanut vastaukseksi sodanjulistuksen. Näin on Saksa saanut vastaansa kolme vihollista, joita vastaan se tulee taistelemaan koko voimallaan.

Tuo jalo germaaninen rotu, jolta maailmansodassa riistettiin kaikki elämisen mahdollisuudet, seisoo nyt uuden maailmansodan keskellä. Se taistelee itselleen sitä paikkaa auringossa, joka siltä edellisessä maailmansodassa riistettiin, ja ilmeisesti ovat kohtalot sille nyt suopeita.

VAALILIITOT

Motto: Yleisen porvarillisen vaaliliiton laiminlyönnin takia menetettin noin 30.000—40.000 valkoista ääntä ja lahjoitettiin sosialisteille 5 ylimääräistä edustajapaikkaa.

Viime eduskuntavaaleihin menivät porvarilliset puolueet rikkinäisin rivein, lukuunottamatta sitä vähäistä yhteistoimintaa, joka syntyi maalaisliiton ja edistyspuoleen kesken. Vaaliliittoja ei syntynyt edes kokoomuspuolueen ja I.K.L:n keskenkään, puhumattakaan siitä, että olisi saatu aikaan yleinen porvarillinen vaaliliitto.

Täten menetettiin yhteensä noin 30.000—40.000 porvarillista ääntä ja annettiin sosialisteille lahjana 5 edustajapaikkaa uudessa eduskunnassa.

Esitämme seuraavassa eräitä numerotietoja siitä, miten eri vaalipiireissä vaaliliitot olisivat vaikuttaneet vaalien tuloksiin:

1. Uudenmaan vaalipiiri.

Äänimäärät ja	edustajapaikat:
Sosialistit	102.340 — 15
Ruotsalaiset	66.537 — 8
Kokoomus	27.077 — 3
Edistys	16.407 — 2
I.K.L.	10.209 — 1
Maalaisliitto	6.514 — 1

Vaaliliitto kokoomuspuolueen ja I.K.L:n välillä olisi aiheuttanut yhden edustajapaikan voiton sosialisteilta, ja jos olisi saatu syntymään yleinen vaaliliitto, johon myös ruotsalaiset olisivat osallistuneet, olisi sosialisteilta voitettu 2 edustajapaikkaa.

2. Turun ja Porin läänin eteläinen vaalipiiri.

Äänimäärät ja	edustajapaikat:
Sosialistit	42.243 — 6
Ruotsalaiset	21.190 — 3
Kokoomus	13.865 — 2
Maalaisliitto	11.800 — 2
I.K.L.	7.063 — 1
Edistys	6.933 — 1

Vaaliliitot porvarillisten puolueiden kesken, ruotsalaiset niihin mukaan luettuina, eivät olisi muuttaneet vaalien tuloksia.

3. Turun ja Porin läänin pohjoinen vaalipiiri.

Äänimäärät ja	edustajapaikat:
Sosialistit	43.713 — 7
Kokoomus	18.597 — 3
Maalaisliitto	18.517 — 3
I.K.L.	7.246 — 1
Edistys	1.773 — 0

Porvarillinen vaaliliitto ei tässäkään vaalipiirissä olisi vaikuttanut edustajapaikkojen jakaantumiseen.

4. Hämeen läänin eteläinen vaalipiiri.

Äänimäärät ja	edustajapaikat:
Sosialistit	38.177 — 6
Kokoomus	11.261 — 2
I.K.L.	11.053 — 1
Maalaisliitto	7.993 — 1
Edistys	4.927 — 1

Vaaliliitoilla ei tässäkään piirissä olisi ollut mitään merkitystä.

5. Hämeen läänin pohjoinen vaalipiiri.

Äänimäärät ja	edustajapaikat:
Sosialistit	49.684 — 8
Kokoomus	14.769 — 2
Edistys	5.965 — 1
I.K.L.	5.534 — 0
Maalaisliitto	5.484 — 0

Kokoomuspuolueen ja I.K.L:n välinen vaaliliitto olisi aiheuttanut tässä vaalipiirissä yhden edustajapaikan voiton sosialisteilta; yleinen porvarillinen vaaliliitto olisi vaikuttanut saman tuloksen syntymiseen, mutta ei olisi lisännyt voiton mahdollisuuksia.

6. Viipurin läänin läntinen vaalipiiri.

Äänimäärät ja	edustajapaikat:
Sosialistit	44.123 — 7
Maalaisliitto	25.156 — 5
Kokoomus	22.714 — 4
I.K.L.	8.419 — 1
Edistys	8.396 — 0

Vaaliliitot porvarillisten puolueiden kesken eivät olisi vaikuttaneet vaalien lopputulokseen.

7. Viipurin läänin itäinen vaalipiiri.

Äänimäärät ja	edustajapaikat:
Maalaisliitto	55.302 — 10
Sosialistit	31.112 — 5
Kokoomus	14.691 — 2
I.K.L.	6.613 — 1
Edistys	2.067 — 0

Vaaliliitot eivät olisi muuttaneet tulosta.

8. Mikkelin läänin vaalipiiri.

Äänimäärät ja	edustajapaikat:
Sosialistit	28.970 — 5
Maalaisliitto	20.064 — 4
Kokoomus	7.507 — 1
Edistys	5.302 — 1
I.K.L.	3.197 — 0

Vaaliliitot eivät olisi muuttaneet porvarillisten edustajapaikkojen yhteislukumäärää, mutta sensijaan olisi kokoomuspuolueen ja I.K.L:n välinen vaaliliitto vähentänyt maalaisliiton edustajalukua yhdellä äänellä joko kokoomuksen tai I.K.L:n hyväksi.

9. Kuopion läänin läntinen vaalipiiri.

Äänimäärät ja	edustajapaikat:
Sosialistit	28.589 — 6
Maalaisliitto	23.051 — 5
Kokoomus	6.505 — 1
I.K.L.	4.320 — 0
Edistys	2.018 — 0

Kokoomuspuolueen ja I.K.L:n välinen vaaliliitto yksin olisi riittänyt vähentämään sosialistien edustajapaikkoja yhdellä; yleinen porvarillinen vaaliliitto olisi vaikuttanut saman tuloksen syntymiseen, mutta ei olisi vaikuttanut lisäpaikkojen saamiseen.

10. Kuopion läänin itäinen vaalipiiri.

Äänimäärät ja edustajapaikat:

Sosialistit	22.542 —	5
Maalaisliitto	18.132 —	4
Kokoomus	5.780 —	1
I.K.L.	2.052 —	0
Edistys	1.006 —	0

Vaaliliitot eivät olisi muuttaneet tilannetta.

11. Vaasan läänin itäinen vaalipiiri.

Äänimäärät ja edustajapaikat:

Sosialistit	29.136 —	5
Maalaisliitto	19.548 —	4
Kokoomus	7.233 —	1
I.K.L.	4.855 —	0
Edistys	2.076 —	0

Yleinen porvarillinen vaaliliitto ei olisi vähentänyt sosialistien edustajalukua, mutta sensijaan olisi kokoomuspuolueen ja I.K.L:n välinen vaaliliitto vienyt maaalisliitolta yhden edustajapaikan.

12. Vaasan läänin eteläinen vaalipiiri.

Äänimäärät ja edustajapaikat:

Ruotsalaiset	22.926 —	4
Maalaisliitto	14.073 —	2
Sosialistit	12.792 —	2
Kokoomus	9.364 —	1
I.K.L.	5.376 —	1
Edistys	309 —	0

Porvarillinen vaaliliitto ei olisi vaikuttanut mitään, lukuunottamatta sitä, että suomalaisten porvarillisten puolueiden vaaliliitto olisi vähentänyt ruotsalaisten edustajalukua yhdellä.

13. Vaasan läänin pohjoinen vaalipiiri.

Äänimäärät ja edustajapaikat:

Ruotsalaiset	20.047 —	3
Maalaisliitto	16.295 —	2
Sosialistit	11.285 —	2
Kokoomus	5.525 —	1
I.K.L.	4.009 —	0

Maalaisliiton, kokoomuspuolueen ja I.K.L:n välinen vaaliliitto olisi voittanut yhden paikan sosialisteilta; tulos olisi ollut sama, jos myös ruotsalaiset olisivat olleet samassa vaaliliitossa.

14. Oulun läänin vaalipiiri.

Äänimäärät ja edustajapaikat:

Maalaisliitto	35.421 —	8
Sosialistit	20.583 —	4
Kokoomus	8.350 —	1
I.K.L.	4.305 —	1
Edistys	4.176 —	0

Vaaliliitoilla ei olisi tuloksia voitu muuttaa.

15. Lapin läänin vaalipiiri.

Äänimäärät ja edustajapaikat:

Maalaisliitto	19.184 —	5
Sosialistit	10.692 —	2
Kokoomus	2.977 —	0
I.K.L.	1.960 —	0
Edistys	948 —	0

Yleinen porvarillinen vaaliliitto ei olisi vähentänyt sosialistien lukumäärää, mutta sensijaan olisi kokoomuspuolueen ja I.K.L:n vaaliliitto vähentänyt maalaisliiton edustajalukua yhdellä.

*

Nämä numerotiedot osoittavat, että neljässä vaalipiirissä olisi porvarillisten vaaliliittojen avulla voitu vähentää sosialistien edustajalukua viidellä, nimittäin: Uudenmaan läänin vaalipiiri 2, Hämeen läänin pohjoinen vaalipiiri 1, Kuopion läänin läntinen vaalipiiri 1, Vaasan läänin pohjoinen vaalipiiri 1.

Kolme näistä paikoista olisi voitu vallata yksinomaan kokoomuspuolueen ja I.K.L:n välisellä vaaliliitolla, yhdessä vaalipiirissä olisi tarvittu maalaisliitto lisäksi avuksi ja yhdessä vaalipiirissä (Uudellamaalla) olisivat ruotsalaiset äänet olleet tarpeen edellämainitun tuloksen saavuttamiseksi.

Kokoomuspuolueen ja I.K.L:n välinen vaaliliitto olisi sitäpaitsi vähentänyt maalaisliiton edustajalukua kolmella.

Suomalaisten porvarillisten puolueiden äänten menetys näissä neljässä vaalipiirissä oli seuraava: Uudenmaan läänin vaalipiiri 6.176, Hämeen läänin pohjoinen vaalipiiri 7.882, Kuopion läänin läntinen vaalipiiri 7.304, Vaasan läänin pohjoinen vaalipiiri noin 9.500.

Yhteensä menetettiin siis näissä vaaleissa 30.862 porvarillista ääntä sosialisteille, nimenomaan sellaista ääntä, jotka vaaliliittojen avulla olisi voitu pelastaa, ja jos tähän lukuun lisätään vielä Uudenmaan vaalipiirin menetetyt ruotsalaiset äänet, jotka vaaliliittotapauksessa olisivat olleet apuna yhden paikan valloittamisessa sosialisteilta, on hukkaan menneiden äänten lukumäärä vielä huomattavasti suurempi.

Internationale.

Suomen Sosialidemokraatti julkaisi 24. 8. 1939 ministeri V ä i n ö T a n n e r i n haastattelun, jossa selostettiin Oslossa pidettyä pohjoismaiden sosialidemokraattisten puolueiden ja ammattiyhdistysliikkeiden yhteistyökomitean kokousta.

Haastateltu kertoi m.m. seuraavaa:

»Puoluepoliittisesti tärkeä kysymys oli pohjoismaiden työväenpuolueiden suhde sosialistiseen internationaleen. Internationaalen sääntöjen mukaan sen johtavien elinten päätökset ovat ehdottomasti sitovia jäsenpuolueille. Todellisuudessa ei ole näin koskaan tapahtunut ja neuvottelujen ja keskustelujen tuloksena olikin, että säännös olisi saatava vastaamaan tähänastista todellista asiaintilaa, jonka mukaan jäsenpuolueilla on täysin itsenäinen harkintavapaus.»

Suomen Sosialidemokraattisen puolueen päämies siis tunnustaa avoimesti, että Internationaalen »johtavien elinten päätökset ovat ehdottomasti sitovia», mutta lupaa kuitenkin, että Suomen sosialidemokraattinen puolue nyt, näistä säännöistä riippumatta, yrittää päästä itsenäisempään asemaan mainitun Internationalen suhteen.

Sallittakoon meidän ennustaa, että itsenäisyyden saavuttaminen tuskin tulee kuitenkaan onnistumaan, ja tokkopahan siihen vakavasti pyritäänkään, sillä vielä viime vuonnakin suoritti Suomen sosialidemokraattinen puolue Internationalelle, tälle »juutalaisten korkealle esikunnalle» Suomen työmiesten veroina — yli 100.000 markkaa.

TERVEEN KANSALLISEN hengen puolesta

Arvi Kalsta.

Motto: »Suomen kansallinen henki on kuin kalevainen Sampo. Pohjan akka harvahammas, oikea itsekkyyden perikuva, tahtoi Sammon tallettaa ainoastaan itseään palvelemaan ja lukitsi sen monin lukoin vaaran vaskisen sisään. Sieltä se ei lähde kuin koko kalevaisen kansan yhteisin voimin, ainoastaan kansallisen hengen herätystyön kautta ja kun Sampo kerran kansalleen palautetaan, niin se jauhaa kylliksi syötävää, myytävää ja kotipitoja.»

Nykyajan ihminen on erikoisen pintapuolinen. Kaiken kuulemansa se käsittää sanoina, ei käsitteinä, tai korkeintaan sillä on sanoille täysin omintakeiset käsitteet, jotka useinkin ovat toiset kuin miksi ne ovat tarkoitetut.

Kuinka ymmärretään tämän kirjoituksen otsikkosanat. Jäävätkö ne pelkiksi merkityksettömiksi sanoiksi, joilla on korkeintaan määrittelemätön tunnepohja ja joiden vaikutus on ohi samalla kun niiden lausuttu kaiku katoaa. Vai muodostuvatko otsikkosanat käsitteiksi, joilla on kantavuutta ja jotka sulkevat itseensä koko kansakunnan historian näkymättömät tekijät.

Kansallisen hengen olemassaolon, merkityksen ja vaikutuksen kansakuntamme historialliseen kulkuun voimme pelkistää käsiteltäväksemme monella tavoin; yksi tapa siihen on huomioida kansallisen vastakohdan, kansainvälisyyden hengen olemassaolo ja vaikutus.

Jo pelkkä toteamus siitä, että maassamme on tämän kansainvälisen hengen ylläpitäjänä suuri puolue, osoittaa sen vaikutuksen yhteiskunnassamme. Se todistaa kansamme keskuudessa suurta joukkoliikehtimistä kansainvälisyyden palveluksessa, ja se osoittaa, että kansainvälisyyden hengellä on mitä suurin merkitys yhteiskuntamme elämässä. Vielä enemmänkin: sillä voi olla yhteiskuntaamme perin juurin mullistava merkitys. Tämän mullistavan vaikutuksen suuruudesta ovat parhaana todistuksena vuoden 1917—1918 tapahtumat maassamme. Silloin kansainvälisyyden henki sai peloittavat muodot ilmentäjäkseen, pakottaen samalla myöskin kansallisen hengen ankaraan olemassaolonsa taisteluun.

Harva suomalainen on varmaankin tullut ajatelleeksi, että vapaussotamme oli kansamme alitajunnassa kypsyneen kahden vastakkaisen henkisen katsomuksen välienselvittelyä. Jos semmoisen uusiutumista tahdotaan estää, on syytä ryhtyä tutkimaan niitä henkisiä virtauksia, jotka näkymättöminä voimina kansoja ohjaavat. On opittava tajuamaan maailmankatsomuksia ja näkemään historian tositapahtumat maailmankatsomusten käytännöllisinä heijastuksina. Sitä tietä mahdollistuu kansakunnille nousu oman on-

nensa ohjaukseen. Sille tielle pyrittäessä on ensin selvitettävä kansallisen hengen olemus ja tarpeellisuus ja sitten noustava taisteluun sen levittämisen ja vaalimisen puolesta.

Näissä puitteissa ei ole tarkoitus ruveta lähemmin tutkimaan kansallisen hengen voimaa, määrätietoisuutta tai sen muita ominaisuuksia. Ei liioin ole tarkoitus tässä selostaa, missä olosuhteissa kansallinen henki kasvaa, miten se esiintyy, tai miten kansamme jäsenet joutuvat sitä eri muotoihin sovittamaan. Tässä on tarkoituksena ainoastaan lyhykäisin viittein saada lukija itselleen selventämään totuus siitä, että eräällä käsin ulottumattomalla henkisellä suureella, jota merkitsemme sanoilla »kansallinen» tai »kansainvälinen», voi olla kansakunnan elämässä vallan ratkaiseva merkitys.

Ratkaisevan merkityksen suuruus on aivan oleellisesti verrannollinen siihen, missä määrin ja kuinka määrätietoisesti kansallista tai kansainvälistä henkeä viljellään ja ylläpidetään. Nämä tekijät täytyy meidän itsellemme perinjuurin pelkistää, jos tahdomme ryhtyä kansallista henkeä kartuttamaan, voimistamaan ja nostamaan johtavaan asemaan.

Keinot kansallisen hengen elvyttämiseen meille ilmentyvät helpommin, jos selvitämme itsellemme sen tien, mitä myöten kansainvälisyyden henkeä ohjataan ja voimistetaan, sekä kenenkä hyväksi tuota henkeä koetetaan saada palvelemaan. Kaikille on tunnettua ainakin osa kansainvälisen hengen kasvatusmuodoista: luokkaviha ja lakot, kansan jako vihamielisiin ryhmiin, uskonnon ja muun henkisen elämän aliarvioiminen sekä moraalikäsitteiden höllentäminen. Monelle on myöskin tunnettua, että kaikki edellämainittu henkinen solutustyö, mikä aikanaan omaksuu käytännölliset ja hyvinkin syvälle käyvät, yhteiskuntaa rappeuttavat ja hajoittavat muodot, johdetaan määrätyistä keskuksista, joissa on jäseninä kansainvälisten järjestöjen luottamusmiehiä. Harvemmat tietänevät, että noiden johtohenkilöiden käskynantajat ovat aivan määrätietoisesti järjestäneet kaiken kansainvälisen toimintansa ja ylläpitävät sitä tarkoituksellisesti kauaskantoisten ja itselleen erittäin arvokkaiksi katsomiensa päämäärien saavuttamiseksi. Tämä kansainvälisyyden johtoelimen välikappale on I n t e r n a t i o n a l e.

On eräs toinenkin kansallisen hengen erittäin määrätietoinen ja voimakas vastustaja, jonka tunteminen on meille välttämätöntä, koska se osoittaa, kuinka välttämätöntä on kansallisen hengen olemassaolo. Sitä henkeä on länsimaissa jo satoja vuosia salassa viljelty ja kohta se on puolentoista sataa vuotta vaikuttanut talous- ja kulttuurielämään, iskien siihen syvälliset muotonsa. Se henki on itsekkyyden, toisista piittaamattomuuden, omahyväisyyden minäkeskeinen henki.

Se on tunnettu nimellä »l i b e r a l i s m i n h e n k i.»

Tuntunee ehkä käsittämättömältä asettaa liberalistinen henki erilaisine ilmenemismuotoineen vastakohdaksi kansalliselle hengelle, mutta niin on kuitenkin totuus. Sanottanee, että liberalismin etevämmyyttä ei voitane kieltää, koska kaikki korkeampi sivistysviljely yliopistoissa, teknillisissä- ja kaupallisissa korkeakouluissa ynnä muissa oppilaitoksissa tapahtuu juuri liberalistisen ajatusmaailman pohjalla. Se on kyllä totta, mutta siinäpä piileekin kansallisen hengen ja yhteiskuntamme suurin murhenäytelmä.

Ne muodot, joita liberalismin henki on päästänyt valloilleen, ovat ainoastaan minää palveleva omanvoitonpyynti ja sokea itsekkyys. Henkensä mukaisiksi on se muodostanut nykyisen yhteiskuntamme kaikki muodot ja alistanut ne palvelukseensa. Itsekkyyttä ja omanedun tavoittelua palvelee kaikki teknillinen, sivistyksellinen, kaupallinen, tieteellinen jopa taiteellinenkin henki. Senmukaisesti saavat myöskin ohjeensa ja toimivat sellaiset suuret kansakunnan valtaelimet kuten oikeuslaitos, rahatalous ja sanomalehdistö.

Ellei päästä selvyyteen siitä suuresta tapahtumasta, joka Ranskan vallankumouksen nimellä saattoi määrätietoisesti länsimaita ohjaamaan uuden hengen, — gnostilais-liberalistisen hengen —, syrjäyttäen varsin määrätietoisesti lähimmäistä ymmärtämään ja kokonaisuutta palvelemaan pyrkivän hengen, niin ei voida saada itselleen selviksi niitä voimia, jot-

ka kansallista henkeä kahlehtivat ja vaarantavat.

Samoinkuin Internationalen kansainvälisyyttä johdetaan määrätyistä keskuksista, hyvin hoidettujen elimien välityksellä, samoin liberialisminkin henkeä johdetaan ja ylläpidetään täysin kansainvälisten elimien avulla. Kun Internationalen kansainvälisen hengen solutustyö kulkee marxilaisten eli sosialidemokraattisten järjestöjen kautta, niin liberialistinen, talous- ja kulttuurielämää hävittävä henkinen hajoitustyö kulkee vapaamuurariloosien välityksellä. Niin tapahtuu siitä huolimatta ja ehkä juuri sentähden, että monet sen järjestön jäsenet eivät ole jaksaneet tai oivaltaneet tehdä itselleen selväksi mistä todella on kysymys. Sellainen on todellakin mahdollista tuon mainitun järjestön ovelan salaperäisen muodon ja monisatavuotisen kehitetyn koneiston ja opin avulla. Pätevää todistusaineistoa siitä, että näin todellakin on asia, nykyisin jo riittävästi löytyy ja yhä enempi vedetään päivänvaloon. Kuten kansainvälinen marxilaisuus johdetaan määrätyistä alikeskuksista, niin vapaamuurariloosienkin toiminta johdetaan määrätyistä emälooseista, joilla on vuorostaan korkeammat salaiset johtoelimensä.

Tämä määrätietoisesti johdettu ja määrättyjen tarkoitusperien saavuttamista varten ylläpidetty liberialistinen henkinen toiminta kalvaa ja jäytää kansallisen hengen olemassaoloa. Se on sinänsä paljon vaarallisempi ja väkevämpi kansallisen hengen kahlitsija kuin konsanaan marxilainen kansainvälisyyden henki, koska sen olemassaolo ja muodot ovat vähemmän tunnetut. Sen aatteellinen vaikutusvalta on silti tavattoman laaja sekä kansakunnan henkisen elämän perusjuuria jäytävä.

Jo näistä muutamista, kansallisen hengen ja sitä vastustavan kansainvälisen hengen ilmenemismuodoista selvenee, että kysymys on todella tavattoman laajakantoinen. Kuitenkin vasta näiden kysymyksien selvittelyn kautta opimme tuntemaan, mitä kansallinen henki todellisuudessa on. Opimme ymmärtämään, että sen olemassaolo on välttämätöntä kansakunnan menestykselle, jolta vaaditaan sankarimieltä sen puolesta taisteltaessa.

Suomen kansallinen henki on kuin kalevainen Sampo. Pohjan akka harvahammas, oikea itsekkyyden perikuva, tahtoi Sammon tallettaa ainoastaan itseään palvelemaan ja lukitsi sen monin lukoin vaaran vaskisen sisään. Sieltä se ei lähde kuin koko kalevaisen kansan yhteisin voimin, ainoastaan kansallisen hengen herätystyön kautta ja kun Sampo kerran kansalleen palautetaan, niin se jauhaa kylliksi syötävää, myytävää ja kotipitoja.

Niin on maamme kansallinen henki sanomattoman raskaiden telkien takana. Taistelu sen puolesta on käytävä valtavin hengenasein, kuten ennen kalevan mainiot mahtajat tekivät. Sitä tietä voidaan vielä nytkin kansallemme Sampo palauttaa: saattaa kansallinen henki luomaan hyvinvointia ja turvaamaan Suomen kansan ikuisen olemassaolon.

A r v i K a l s t a.

Postitus.

Niitä lehtemme lukijoita, jotka mahdollisesti eivät ole saaneet lehtemme kahta ensimmäistä numeroa, pyydetään siitä ystävällisesti ilmoittamaan osoitteella: Kustaa Vaasa, Helsinki, Hesperiankatu 22. A 19.

Hallitus ja sotilasjohto.

Talousarvion lähetekeskustelussa lausui tohtori P a a v o V i r k k u n e n m.m. seuraavaa:

»Hallituksen velvollisuus on alttiisti ja kiitollisesti tehdä kaikkensa tyydyttääkseen korkeimman sotilasjohdon ajankohtaisia vaatimuksia ja toteuttaakseen sen esittämiä ohjelmia. Tätä tinkimätöntä lojaalisuutta ja notkeaa palvelusmieltä ylintä sotilasjohtoa kohtaan maa odotaa hallitukselta. Jos hallitus tuntee vastuunsa yhtä syvästi kuin korkein sotilasjohto sen tuntee, on yhteistyö muodostuva parhaaksi ja hedelmälliseksi.»

Tähän lausuntoon yhtyvät varmaankin laajat kansalaispiirit puolueista riippumatta.

Valkoinen rintama

Viitasaaren Isänmaallisen Kerhon toimesta on viime keväänä julkaistu mielenkiintoinen lentolehtinen »V a l k o i n e n v a i p u n a i n e n r i n t a m a».

Ne lehtemme tilaajat, jotka ovat tutustuneet tässä numerossa julkaisemaamme Viitasaaren rovastin M a t t i J a a k k o l a n kirjoitukseen »Suomen kansan päävihollinen» ovat tilaisuudessa edellämainitusta lentolehtisestä saamaan lisävalaistusta kirjoituksessa esitettyihin kysymyksiin.

»Valkoinen vai punainen rintama»-lentolehtistä, jonka sivumäärä on 20 ja hinta 2 mk, voidaan tilata osoitteella: Viitasaari, rovasti Matti Jaakkola.

MAAILMAN POLI

Kolme suurvalta maapallon

Euroopan

Ymmärtääksemme nykypäivien suuria maailmanpoliittisia tapahtumia tulee meidän myös olla selvillä siitä, miten laajoja maa-alueita eri suurvallat hallitsevat, koska silloin näemme heidän valtansa perustan. Alla oleva kaavio osoittaa seuraavaa:

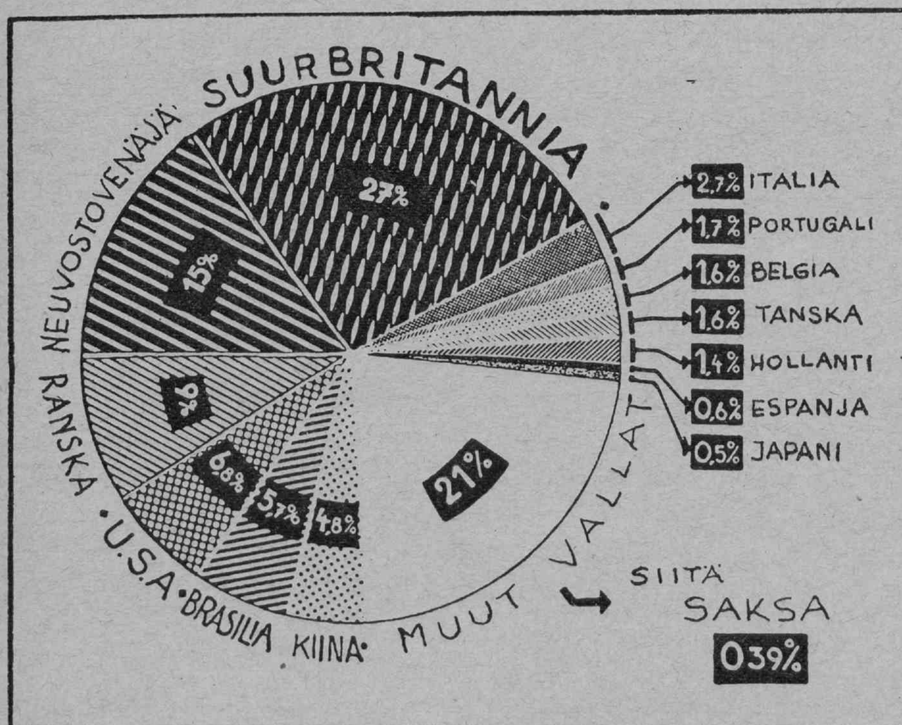
1. Suurbritannia kontrolloi enemmän kuin 1/4 maan pinta-alasta.
2. Suurbritannia, Ranska ja Venäjä yhdessä omistavat tai kontrolloivat yli puolet maan pinta-alasta.
3. Kuusi valtiota, Suurbritannia, Venäjä, Ranska, Yhdysvallat, Brasilia ja Kiina, hallitsee noin 3/4 maan pinta-alasta; muille valtioille, niiden joukossa Saksalle, Italialle ja Japanille, jää siis yhteensä vain yksi neljännes.

Maailman valtasuhteet eivät milloinkaan voi jakaantua täysin oikeudenmukaisesti, sillä valtapyrkimys harvoin kysyy, mikä on oikein tai väärin. Luonnollista on, että sellaiset elinvoimaiset valtiot, kuten Saksa, Italia ja Japani, jotka kärsivät maa-alan puutteesta, pyrkivät politiikkansa avulla poistamaan tämän puutteensa saadakseen kansalleen vapaamman hengitys- ja toiminta-alan ja korjatakseen ne vääryydet, joita ne katsovat kärsineensä.

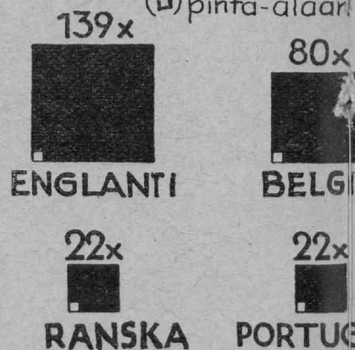
Keskimmäinen kaavio osoittaa eräiden valtioiden siirtomaiden pinta-alan emämaan pinta-alaan verrattuna. Siitä havaitaan, että Suurbritannian siirtomaat ovat 139 kertaa suuremmat kuin itse emämaa, Belgian siirtomaat ovat 80 kertaa suuremmat, Hollannin 60 kertaa, Ranskan 22 kertaa, Portugalin 22 kertaa ja Italian 10 kertaa suuremmat kuin itse emämaa.

Viime vuosien kuluessa on i sia, jotka käsittelevät maailma suhteita ja tapahtumia. Jokai synnyttää nopeasti sitä käsitte kossa on monia selvästi kirjoi lukea ja ymmärtää sellaisetkin, rehtyneet poliittisiin kysymyksi

Viime vuonna ilmestyi sak kirjoittamana mielenkiintoinen man poliittiset kasvo selvin piirroksin osoittaa nyk keimmät vaiheet. Lainaamme ruotsinkielisestä painoksesta ko set on myös osittain laadittu kansilehdillä julkaisemme kak sineen.

Maapallon pinta-alan jakaantuminen eri valtojen kesken.

Siirtomaakysymys kytkeytyy kiin poliittiseen valtataisteluun. Ylläol valtioiden siirtomaiden pinta-al verrattun

TTISET KASVOT

hallitsee puolta pinta-alasta

juutalaiset

*lmestynyt tavaton määrä teok-
poliittisia ja yhteiskunnallisia
nen maailmanpolitiikan vaihe
levän kirjallisuuden; sen jou-
ettuja teoksia, joita saattavat
jotka eivät lähemmin ole pe-
in.*

*salaisen Walter Pahlin
teos, nimeltään »Maail-
t», joka lyhyin katsauksin ja
yisen maailmanpolitiikan tär-
seuraavassa mainitun kirjan
lme kaaviokuvaa, joiden selityk-
mainitun teoksen perusteella;
si muuta kaaviokuvaa selityk-*

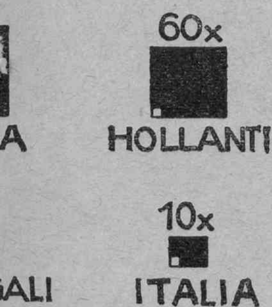
Suurta mielenkiintoa herättää maailmassa nykyisin juutalaiskysymys. Onhan tunnettua, miten monet maat, Saksa voimakkaimmin ja ensimmäisenä, pyrkivät poistamaan juutalaisen vaikutuksen sekä henkisestä että taloudellisesta elämästään.

Näin ollen on mielenkiintoista saada tietää juutalaisten lukumäärä eri maissa. Alla olevassa kartassa esiintyvät juutalaisten levinneisyyttä osoittavat luvut eivät kuitenkaan saata olla täysin tarkkoja, sillä ehdottomia lukuja on mahdoton saada. Juutalaisten määrät eri maissa on merkitty mieluimmin liian pieniksi kuin liian suuriksi. On huomattava, että juutalaisten vaikutus jonkun maan elämään ei suinkaan ole suhteellinen maassa asuvien juutalaisten lukuun, vaan usein on myös niin, että harvalukuinenkin juutalainen asutus saattaa asemansa vuoksi vaikuttaa hyvin voimakkaasti maan oloihin.

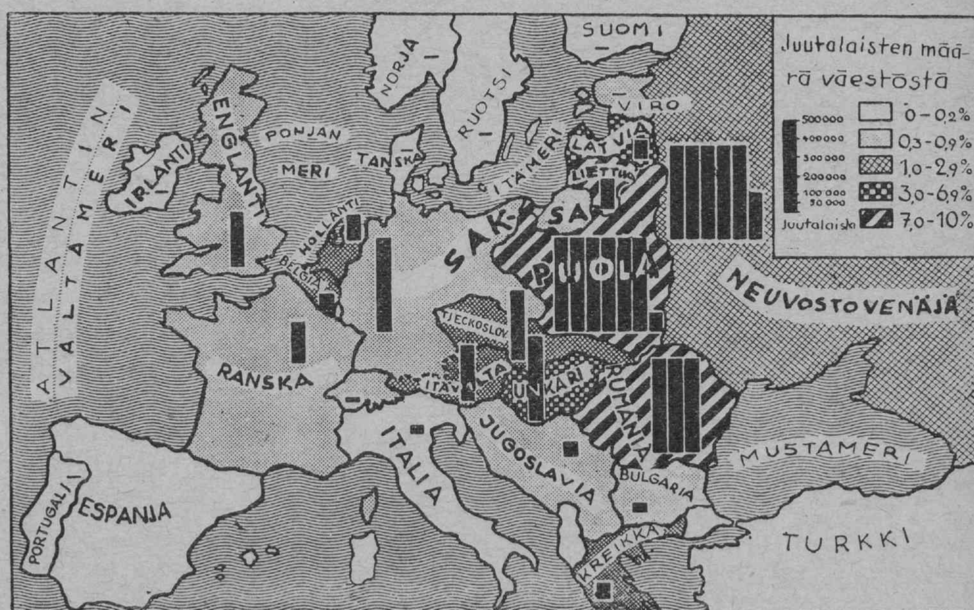
Kuten havaitaan, on juutalaisia suhteellisesti eniten Puolassa, Romaniassa ja Liettuassa. Siten on Euroopan yli 10 miljoonasta juutalaisesta Puolassa 3.1 miljoonaa, Venäjällä 2.7 ja Romaniassa 1.5 miljoonaa. Karttaa silmätessä nähdään myöskin, miten useat etelä-Euroopan maat, kuten Italia, Espanja ja Portugali, ovat jokseenkin vapaita juutalaisista, samaten Saksassa, Ranskassa ja Englannissa heitä on suhteellisen vähäinen määrä.

Juutalaiskysymys, siis juutalaisen vaikutuksen rajoittaminen ja poistaminen Euroopan kansojen julkisesta elämästä, on muodostunut erääksi nykyhetken politiikan suurista kysymyksistä.

la emämaan
verrattuna

*eästi nykyiseen maailman-
eva kaavio osoittaa eräiden
an emämaan pinta-alaan
a.*

Juutalainen väestö Euroopan eri maissa.

VALKOINEN RINTAMA, KANSAMME PELASTUS

Motto: »Se valkoinen rintama, joka itse asiassa on jo voimassa suojeluskunta- ja lottatyössä, on nyt saatettava voimaan myös poliittisessa työssä. Elleivät puoluejohdot tätä ymmärrä, on isänmaallisten kansalaisten puolueista riippumatta toteutettava kansamme yhteinen tahto, muistaen sen, että meidän uudessa historiassamme on aikoja, kuten 1918 ja 1930, jolloin kansan terve vaisto on sanellut maan kohtalot ohi puoluepäälliköiden puoluemielen, ja sanellut ne tavalla, jotka ovat koituneet todelliseksi siunaukseksi kansallemme.»

Viime kesän vaalit antoivat vakavan varoituksen kansallemme, ja osoittivat selvästi, että ellei poliittisten olojemme kehityksessä tapahdu nopeasti suunnanmuutosta, kuljemme kohti onnettomuutta.

Vaalien numerotiedot todistivat tämän vakuuttavasti.

Äänioikeutettuja oli vuonna 1936 yhteensä 1.877.908, joista äänioikeuttaan käytti 1.178.412 eli yhteensä 62,9 %.

Vuonna 1939 oli äänioikeutettuja yhteensä 1.994.307, joista äänioikeuttaan käytti 1.295.196 eli yhteensä 64,9 %.

Nämä numerotiedot osoittavat, että äänestäjien lukumäärä vaalikauden aikana kohosi 116.784 äänellä, jotka eri puolueiden kesken jakaantuivat seuraavasti:

	1936	1939	
Sosialistit	452.751	515.799	+63.048
Maalaisliitto	262.917	296.393	+33.476
Ruotsalaiset 1)	131.440	130.700	— 740
Kokoomus	121.619	175.929	+54.310
I.K.L.	97.891	86.193	—11.698
Edistys	73.654	62.377	—11.277
Pienviljelijät	23.159	27.773	+ 4.614
Kansanpuolue	7.449	—	— 7.449

1) Ruotsalaisen kansanpuolueen äänimäärä oli todellisuudessa vain 117.519, sillä ruotsalaisen vasemmiston äänimäärä oli 5.474 ja ahvenanmaalaisten äänimäärä oli 7.707; yhdenmukaisuuden vuoksi on ruotsalaisten äänimäärä otettu huomioon yhtenä kokonaisuutena kuten edellisissäkin vaaleissa.

Kokoomuspuolueen ja maalaisliiton äänimäärä kohosi yhteensä 87.786 äänellä ja I.K.L:n, edistyksen ja ruotsalaisen puolueen äänimäärä aleni yhteensä 23.715 äänellä, joten porvarillisten puolueiden yhteinen äänimäärä siis nousi 64.071 äänellä; tästä on kuitenkin vielä vähennettävä ruotsalaisen vasemmiston 5.474 ääntä, joten porvarillisten puolueiden äänimäärän nousu on 58.597.

Sosialistien äänimäärä kohosi 63.048 äänellä, ja jos siihen lisätään ruotsalaisen vasemmiston äänet, on sosialistisen maailmankatsomuksen puolesta annettu äänimäärän lisäys yhteensä 68.522.

Ottaen huomioon, että edellisissä vaaleissa oli sosialistien äänimäärä 38,5 % kaikista annetuista äänistä, olisi sen luonnollisen äänimäärän nousun tullut olla noin 45.000 ääntä ja porvarillisten puolueiden yhteisen äänimäärän lisäyksen olisi tullut olla noin 70.000 ääntä. Nämä numerot osoittavat, että ottaen vertauskohdaksi äänimäärän lisäyksen, sosialistien kasvu on ollut noin 50 % normaalia suurempi. Kehitys on siis kulkemassa erittäin vaaralliseen suuntaan, ja jos muutosta ei tapahdu, on vain ajan kysymys, milloin sosialistit astuvat ehdottomaan enemmistöön.

Äänestysnumeroiden porvarilliselle maailmankatsomukselle erittäin epäedullinen kehitys ei kuitenkaan ole, ainakaan vielä näissä vaaleissa, vaikuttanut edustajapaikkojen jakaantumiseen kovin vaarallisesti.

Numerotiedot osoittavat eduskunnan kokoonpanon kehityksen seuraavaksi:

	1936	1937	
Sosialistit	83	85	+2
Maalaisliitto	53	56	+3
Ruotsalaiset	21	18	—3
Kokoomus	20	25	+5
I.K.L.	14	8	—6
Edistys	7	6	—1
Pienviljelijät	1	2	+1
Kansanpuolue	1	—	—1

Kokoomuspuolueen ja maalaisliiton yhteinen edustajamäärä lisääntyi siis 8 edustajalla, kun taasen I.K.L:n, ruotsalaisen ja edistyksen yhteinen edustajamäärä aleni kymmenellä; porvarillinen maailmankatsomus menetti 2 edustajapaikkaa sosialistien hyväksi. Kehityksen suunta on siis eduskunnan kokoonpanonkin suhteen porvarilliselle maailmankatsomukselle täysin kielteinen.

Kysytään, mitä on nyt tehtävä, jotta kehityksen onneton pyörä käännettäisiin toiseen suuntaan. Yksi tärkeimpiä keinoja sosialistien kasvun estämiseksi on porvarillisten puolueiden läheinen yhteistoiminta, erityisesti yleisten vaaliliittojen aikaansaaminen niiden kesken.

Viime tammikuussa julkaisivat lehtemme perustajat julkisen kehoituksen yleisten porvarillisten vaaliliittojen muodostamisesta ja osoittivat, mikä tavaton menetys muuten aiheutui porvarilliselle maailmankatsomukselle. Tämä vetoomus kaikui kuuroille korville, sillä puoluejohdot torjuivat melkein yksimielisesti sen. Toisessa kirjoituksessa tämän lehden palstoilla osoitetaan, että tällä tavoin meni hukkaan noin 30.000—40.000 porvarillista ääntä, josta oli seurauksena, että sosialisteille lahjoitettiin 5 edustajapaikkaa. Tosiasia on, että porvarillisten vaaliliittojen avulla olisi sosialistien lukumäärä saatu alenemaan 83 edustajapaikasta 80:een, kun sensijaan nyt, porvarillisten puolueiden erimielisyyden takia, heidän edustajamääränsä kasvoi 83 adustajapaikasta 85:een.

Todennäköisesti olisi porvarillisen maailmankatsomuksen vaaliliittojen avulla saavuttama voitto muodostunut vielä huomattavasti paljon suuremmaksi, sillä sen psykologinen merkitys olisi ollut niin suuri, että se olisi temmannut paljon laajemmat porvarilliset äänestäjäjoukot, kuin ne, jotka vaaleihin nyt osallistuvat, vaaliuurnille. Tulee nimittäin muistaa, eikä se ole mikään salaisuus, että tässä maassa on lukematon joukko porvarillisen maailmankatsomuksen omaavia kansalaisia, jotka ovat siinä määrin kyllästyneet puolue-elämämme rikkinäisyyteen, etteivät tahdo osallistua laisinkaan vaaleihin. Jos näille kansalaisille olisi tullut selväksi, että nyt ei ole kysymys niin paljon sen tai tämän puolueen erikoiseduista ja puoluetempuista, vaan on kysymys suuren valkoisen rintaman taistelusta punaista maailmankatsomusta vastaan, olisivat he joukolla rientäneet vaaliuurnille.

Todistuksena siitä, kuinka kyllästyneitä laajat kansalaispiirit ovat puoluepolitiikkaan on m.m. se, että vuonna 1936 jäi 694.496 henkilöä pois vaaliuurnilta ja vuonna 1939 yhteensä 699.111 henkilöä; lähes 2/5 osaa kaikista äänioikeutetuista ei siis ole laisinkaan halunnut käyttää äänioikeuttaan.

Kun muistaa, että yksinpä Suomen itsenäisjulistuskin tapahtui pienellä äänenenemmistöllä — kuinka ratkaiseva merkitys yhdelläkin äänellä saattaa olla, siitä on hyvänä esimerkkinä vuoden 1931 presidentinvaali, jolloin P. E. Svinhufvud 151 äänellä 149 ääntä vastaan valittiin valtionpäämieheksi — saattavat nyt sosialisteille menetetyt äänet muodostua kohtalokkaiksi.

Porvarillisten puolueiden puoluejohdot kantavat siis raskaan vastuun siitä, että vähintäin 5 — todellisuudessa ehkä kaksinkertainen määrä — edustajapaikkaa tarpeettomasti menetettiin sosialisteille.

Heidän menettelynsä on anteeksiantamatonta, ja suorastaan käsittämätöntä on, että näin toimitaan aikana, jolloin sodan pilvet uhkaavina kerääntyvät Suomen ylle, sodan, jonka keskelle me nyt olemme yhtäkkiä joutuneet. Puolue-elämän sokaisemina ovat he muistaneet vain oman puolue-etunsa, mutta unohtaneet kokonaisuuden edun. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö Suomen kansa, äänestäjät itse, jos he olisivat

päässeet määräämään asioita, olisi puolueista riippumatta, yksimielisesti äänestäneet vaaliliittojen puolesta. Onhan kansamme tunnustanut tärkeimmässä kysymyksessään valkoisen rintaman olemassaolon ja sen suuren merkityksen, nimittäin suojeluskunta- ja lottatyössä, jossa kokoomuksen, maalaisliiton, edistyksen, I.K.L:n ja ruotsalaisen puolueen jäsenet uhraavat rinnatusten työnsä yhteisen suuren päämäärän puolesta, päämäärän, joka tahtoo turvata kansamme olemassaolon itsenäisenä kansana, mutta joka sen ohella jyrkästi tuomitsee sosialistisen maailmankatsomuksen, — miksei se silloin tahtoisi tunnustaa valkoisen rintaman olemassaoloa myös poliittisessa toiminnassaan, varsinkin kun tuo poliittinen toiminta ei vaadi mitään muuta kuin pientä yhteisymmärrystä kaikkein suurimmissa kansallisissa elinkysymyksissämme.

Kyllä Suomen kansa ymmärtää, että niiden, jotka ovat ryhmittyneet saman lipun alle suojeluskunta- ja lottatyöhön, pitää kantaa myös yhdessä tämän maailmankatsomuksen poliittista lippua, ja se joka toista väittää, ei tunne tätä kansaa.

On myös muistettava, että valkoisen rintaman muodostuminen ei merkitse taisteluhaastetta maamme työväestölle, päinvastoin tulee se merkitsemään veljenkäden ojennusta sille, sillä kansamme todellinen eheytyminen voi tapahtua vain siten, että valkoinen rintama ensin eheytyy. Sensijaan merkitsee valkoisen rintaman muodostuminen taisteluhaastetta sosialidemokraattisen puolueen johtajille, jotka ovat maailman juutalaisten määräysvallan alaisia ja johtavat niiden antamien ohjeiden mukaan Suomen kansaa turmioon. Heidän syrjäyttämisensä poliittisen elämämme johdosta on välttämättömyys, joka tulee jokaisen isänmaallisen kansalaisen ymmärtää — ennenkuin se on liian myöhäistä.

Valkoisen rintaman muodostumisessa on kansamme pelastus.

*

Palaamme jälleen numerotietoihin.

Olemme edellä osoittaneet, että vaaliliitot porvarillisten puolueiden kesken olisivat olleet mainio keino sosialistien kasvun estämiseksi, koska niiden laiminlyömisen takia menetettiin noin 30.000 —40.000 porvarillista ääntä ja vähintään 5 edustajapaikkaa.

On kuitenkin olemassa toinenkin keino sosialistien poliittisen vallan taittamiseksi.

Yhteiskunnassamme on yleensä pyritty noudattamaan oikeudenmukaisuutta ja suhteellisuusperiaatetta, mutta »suhteellinen ja vaalipiirijakoinen» vaalijärjestelmämme on kuitenkin kaikkea muuta kuin kansanvaltainen — se on suorastaan epäoikeudenmukainen. Vaalijärjestelmämme oikeudenmukaisuudesta ja nurinkurisuudesta johtuu, että sosialisteilla on eduskunnassa 6—7 edustajapaikkaa enemmän kuin mitä heidän äänimääränsä todellisuudessa edellyttäisi.

Mutta antakaamme jälleen numeroiden puhua.

Vuoden 1936 vaaleissa saivat porvarilliset puolueet yhteensä 58,6 % kaikista annetuista äänistä ja sosialistit 38,5 % ja olisi eri puolueiden prosenttisuhteisen edustajamäärän tullut olla seuraava:

Sosialistit	38,5 %	—	77	edustajaa
Maalaisliitto	22,4 %	—	44	»
Ruotsalaiset	11,2 %	—	23	»
Kokoomus	10,3 %	—	21	»
I.K.L.	8,3 %	—	17	»
Edistys	6,2 %	—	13	»

Todellisuudessa eivät edustajapaikat kuitenkaan jakaantuneet näin, vaan eri puolueet joko voittivat tai menettivät asiattomasti seuraavat määrät edustajapaikkoja:

Sosialistit	+6
Malaisliitto	+9
Ruotsalaiset	—2
Kokoomus	—1
I.K.L.	—3
Edistys	—6

Maalaisliitto siis voitti ylimääräisesti 9 edustajapaikkaa ja muut porvarilliset puolueet menettivät yhteensä — edistyksen tappio oli tavaton — 12 edustajapaikkaa.

Pahinta on kuitenkin, että sosialistit saivat täten 6 edustajapaikkaa enemmän kuin mitä heidän äänimääränsä olisi edellyttänyt.

Vuoden 1939 vaalit todistavat yhtä räikeästi vallitsevan epäoikeudenmukaisuuden äänimäärien ja edustajapaikkojen jakaantumisessa.

Porvarilliset puolueet saivat näissä vaaleissa yhteensä 58,0 %

kaikista annetuista äänistä ja sosialistit 39,2 %, ja olisi eri puolueiden prosenttisuhteisen edustajamäärän tullut olla seuraava:

Sosialistit	39,2 %	— 79 edustajaa
Maalaisliitto	22,5 %	— 45 »
Kokoomus	13,4 %	— 28 »
Ruotsalaiset	10,4 %	— 21 »
I.K.L.	6,5 %	— 13 »
Edistys	4,7 %	— 10 »
Pienviljelijät	2,1 %	— 4 »

Edustajapaikat jakaantuivat kuitenkin toisin ja saivat eri puolueet seuraavat ansiottomat lisäykset tai aiheettomat menetykset edustajapaikkojen lukumäärässä:

Sosialistit	+ 6
Maalaisliitto	+11
Kokoomus	— 3
Ruotsalaiset	— 3
I.K.L.	— 5
Edistys	— 4
Pienviljelijät	— 2

Maalaisliitto voitti siis ansiottomasti 11 edustajapaikkaa ja muut porvarilliset puolueet menettivät yhteensä 15 edustajapaikkaa; suurin oli I.K.L:n ja edistyksen aiheeton edustajapaikkojen menetys.

Sosialistit saivat näissäkin vaaleissa, samoinkuin edellisissäkin, 6 ylimääräistä edustajapaikkaa.

Jos »suhteellisen ja vaalipiirijakoisen» vaalijärjestelmän tilalla olisi meillä voimassa oikeudenmukainen vaalijärjestelmä — koko maa olisi esimerkiksi ollut yhtenä vaalipiirinä — olisi sosialistien edustajamäärä ilman vaaliliittojakin supistunut nyt vaihtuvassa eduskunnassa 79 edustajaan; täten olisi siis saavutettu lähes sama tulos kuin vaaliliittojen avulla.

Kuinka epäoikeudenmukainen itse asiassa »suhteellinen ja vaalipiirijakoinen» vaalijärjestelmä on, siitä on parhaana todistuksena viime vaalien tavaton heilahdus edustajapaikkojen jakaantumisessa.

Verrattuna vuoden 1936 vaaleihin ovat edustajapaikat heilahtaneet seuraavasti:

Sosialistit	+63.048	+2
Maalaisliitto	+33.476	+3
Kokoomus	+54.310	+5
Ruotsalaiset	— 740	—3
I.K.L.	—11.698	—6
Edistys	—11.277	—1

Sosialistit saivat siis 63.048 lisä-äänellä vain 2 lisäpaikkaa, kun sensijaan kokoomuspuolue sai 54.310 äänellä 5 lisäpaikkaa. Sensijaan I.K.L. menetti 11.698 äänellä kokonaista 6 edustajapaikkaa ja edistys menetti suunnilleen samalla äänimäärällä vain — 1 paikan.

Yli 150.000 äänen lisäys tuotti 3 puolueelle 10 lisäpaikkaa ja ainoastaan vajaan 24.000 äänen menetys riitti viemään 3 muulta puolueelta nuo samat paikat.

Voidaan täydellä syyllä kysyä, missä on oikeudenmukaisuus ja järjellinen laskutapa, vai onko tarkoitus, että koko vaalijärjestelmä on kuin arpanappula, jossa kaikki on sattuman varaista.

Olisi todella korkea aika ryhtyä vaalijärjestelmäämme muuttamaan, sillä siten poistettaisiin yksi suuri epäoikeudenmukaisuus ja samalla asetettaisiin luonnollinen sulku sosialistien ansiottomalle kasvulle.

Tulee kuitenkin muistaa, että vaaliliitot ja vaalijärjestelmän muutos ovat vain osa niistä aseista, joita meidän tulee käyttää taistellessamme sosialisteja vastaan.

Suuren taistelumme tärkein ase on puoluejärjestelmämme korvaaminen läheisellä yhteistoiminnalla, valkoisen rintaman muodostumisella, sillä puolue-edun tilalle on asetettava kokonaisuuden etu.

Ja niin pian kuin valkoinen rintama on todellisuus, saatamme me ryhtyä hävittämään koko pahan alkujuurta, sosialistisen maailmankatsomuksen perussyitä, ja vain siten, ohjaamalla työväestömme ohi heidän nykyisten johtajiensa, kansainvälisiltä linjoilta kansallisille teille, voimme me kerta kaikkiaan ja pysyväisesti hävittää sosialistisen puolueen olemassaolon.

Kuluneet 21 rauhan vuotta eivät ole saaneet meitä isänmaallisiin puolueisiin kuuluvia kansalaisia liittymään läheisempään ja pysyväisempään poliittiseen yhteistoimintaan keskenämme, siihen ei meitä ole saanut taipumaan edes viime vuosien sodanuhka. Nyt suursodan puhjettua on kuitenkin koittanut hetki, jolloin meidän kaikkien, kokoomuslaisten, maalaisliittolaisten, edistysmielisten, I.K.L:n kannattajien ja myös ruotsalaisten on lyötävä veljenkättä toisilleen.

Se valkoinen rintama, joka itse asiassa on jo voimassa suojeluskunta- ja lottatyössä, on nyt saatettava voimaan myös poliittisessa työssä. Elleivät puoluejohdot tätä ymmärrä, on isänmaallisten kansalaisten puolueista riippumatta toteutettava kansamme yhteinen tahto, muistaen sen, että meidän

Kaksi historiallista asiakirjaa

Adolf Hitler.

Adolf Hitlerin kirje Ranskan pääministerille

Ranskan edustajakamarin puhemiehen Edouard Herriotin puhe

Edouard Herriot.

Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö Saksan kansa olisi viimeiseen saakka tahtonut säilyttää rauhan Euroopassa. Erityisesti oli tämä Saksan suuren johtajan Adolf Hitlerin tahto.

Tapahtumain kehitys on johtanut kuitenkin näiden toiveiden raukeamiseen, ja tällä hetkellä käydään Saksan ja Puolan välillä armotonta veristä sotaa.

Saksan ei ole onnistunut rajoittaa sotaa edes yksinomaan Puolaa vastaan, vaan ovat myös Englanti ja Ranska tarttuneet aseisiin Saksaa vastaan. Näin on tapahtunut siitä huolimatta, että Neville Chamberlain yhdessä Adolf Hitlerin kanssa vajaa vuosi sitten allekirjoitti juhlallisen julistuksen, jossa vannottiin, että Englannin ja Saksan kansat eivät enää koskaan tulisi nostamaan aseita toisiaan vastaan.

Saksa ei ole onnistunut saamaan Ranskaakaan vakuutetuksi ystävällisestä suhtautumisestaan vanhaan taistelukumppaniinsa, vaikka se on vuodesta toiseen uudistanut rauhanvakuutuksen ja myös teoin todistanut, että se haluaa elää rauhassa Ranskan kanssa.

Viimeisen kerran vakuutti Saksan kansan päämies rauhantahtoaan kirjelmässään, jonka hän 27 päivänä elokuuta lähetti Ranskan pääministerille Edouard Daladierille.

Adolf Hitler lausui siinä m.m.:

»Ymmärrän ne arvelut, jotka esitätte. Minäkään en ole milloinkaan väheksynyt kansain johtajain edesvastuuta. Entisenä rintamamiehenä tunnen sodan kauhut. Tästä tietoisena olen rehellisesti yrittänyt kaikkeni poistaakseni kansaimme väliltä selkkauksen aiheet. Olen kerran avoimesti selittänyt Ranskan kan-

---

uudessa historiassamme on aikoja, kuten 1918 ja 1930, jolloin kansan terve vaisto on sanellut maan kohtalot ohi puoluepäälliköiden puoluemielen, ja sanellut ne tavalla, jotka ovat koituneet todelliseksi siunaukseksi kansallemme.

salle, että Saarin alueen palauttaminen on tämän edellytyksenä. Alueen palautuksen jälkeen olen juhlallisesti uudistanut luopumiseni enemmistä vaatimuksista, jotka voivat koskea Ranskaa. Saksan kansa on hyväksynyt tämän kantani, kuten itse viimeksi täällä ollessanne saatoitte vakuuttautua.»

Ja edelleen:

»Saksan kansa ei tunne minkäänlaista vihaa tai suuttumusta entistä urhoollista vastustajaansa kohtaan. Päinvastoin johti länsirajan rauhoitus myötätuntoon, mikä useissa tilaisuuksissa on käynyt ilmi. Suurten länsilinnoitusten rakentaminen, joka on niellyt ja nielee jatkuvastikin useita miljardeja, on samalla Saksan kansalle todiste rajan lopullisesta vakiinnuttamisesta. Saksan kansa on sillä luopunut kahdesta maakunnasta, jotka kerran kuuluivat vanhaan Saksan valtakuntaan, jotka myöhemmin runsaalla verenvuodatuksella valloitettiin takaisin ja joita vihdoin vielä enemmällä verellä puolustettiin. Tämä luopuminen ei, kuten Teidän täytyy myöntää, ole mitään teeskentelyä ulospäin, vaan päätös, joka kaikista toimenpiteistä sai johdonmukaisen vahvistuksensa. Ette voi mainita tapausta, jossa yhdelläkään rivillä tai lauseella olisi loukattu tätä Saksan länsirajan vakiinnuttamista. Luulin, että sillä selkkauksen aiheet, jotka voivat aiheuttaa vuoden 1914—18 traagillisten tapausten toistumisen, olisivat poistetut.»

Kirjeessään totesi Hitler, että ellei Puolaa olisi yllytetty, olisi Euroopalle voinut koitua vakaa rauha. Puola torjui kuitenkin esityksen ja Puolan julkinen mielipide on sen jälkeen esittänyt vaatimuksia, jotka olisivat naurettavia, elleivät ne samalla olisi niin traagillisia. Hän kysyi edelleen, miten ranskalainen toimisi, jos ranskalainen maakunta olisi eristettynä muusta emämaasta, kuten Itä-Preussi Saksasta. »Tiedän», sanoi hän, »miten Te ranskalaisena toimisitte, ja olkaa vakuutettuja, että saksalaisena toimin samoin kunnian- ja velvollisuudentunnosta.»

Hitler kirjoittaa edelleen, että entisenä rintamamiehenä molempain pitäisi useissa tapauksissa olla samaa mieltä. Saksan on mahdotonta luopua kahdesta miljoonasta ihmisestä. »Danzig ja käytävä», sanoi hän, »on palautettava Saksalle ja makedonialaiset olosuhteet Saksan ja Puolan rajalla lopetettava. Jos niin tarvitaan taistelen kansani kanssa vääryyttä vastaan ja Te silloin vääryyden ylläpitämisen puolesta.»

*

Ranskan edustajakamarissa piti sen puhemies Edouard Herriot 2 päivänä syyskuuta, ennenkuin Ranskan sodanjulistus Saksalle oli tapahtunutkaan, jyrkkäsanaisen puheen, joka suuren maailman edessä muodostui Ranskan vastaukseksi Saksan valtionpäämiehen kirjeeseen.

Edouard Herriot lausui m.m. seuraavaa:

»Näinä järkyttävinä hetkinä ei kaikkien ranskalaisten yksimielisen tahdon ilmaisemiseksi tarvita pitkiä keskusteluja. Kahdenkymmenen vuoden ponnistelujen jälkeen, jotka eivät ole riittäneet korjaamaan saksalaisten viime hyökkäyksen aiheuttamia vaurioita, on meille nyt heitetty uusi haaste.

Sama mies, joka on aiheuttanut Itävallan katoamisen, joka on tehnyt tsekeistä marttyyrejä, joka on kansoittanut maailman pakolaisilla, ryhtyy jälleen käyttämään raakaa ja häikäilemätöntä väkivaltaa kyynillisellä tavalla, kuten Englannin pääministeri eilen sattuvasti sanoi ja kuten heti on todettava.

Korkeimmalta taholta tehdyt välitysyritykset, jotka olemme ottaneet lämpimästi kiitollisina vastaan, ovat ajautuneet karille hänen kieltäytyessään. Puolan, johon olemme kiintyneitä kaikin menneisyyden sitein, on nyt tarunomaisella rohkeudellaan kestettävä tieteellisesti koulittujen barbaarien hyökkäys. Lähetämme tälle maalle veljelliset, solidaariset terveisemme. Se hallitus, jonka lähimpänä ohjelmana on taistella hyökkäyksiä vastaan, joka vielä aivan äskettäin juhlallisesti selitti haluavansa auttaa kaikkia maita, jotka taistelivat riippumattomuutensa puolesta, on allekirjoittanut itse hyökkäyksien asiantuntijain kanssa sopimuksen, jota kukaan oikein ajatteleva ihminen ei voi hyväksyä. Ranska kohtaa vaaran pää pystyssä ja omatunto puhtaana. Meidän kärsivällisyytemme on asetettu suurelle koetukselle. Myös tällä vaaran hetkellä muistuttaa Ranska mieliin tehneensä työtä kaikkien kansojen yhteisymmärryksen hyväksi. Ranska ei tunne ketään kohtaan vihamielisiä ennakkoluuloja. Ranska tekee vain sortajat vastuunalaisiksi.»

Puhe osoittaa, että Ranskan edustajakamarin puhemies, joka aikaisemmin tunnettiin saksalaisystävälliseksi, katsoi sopivaksi moittia Saksaa yksinpä senkin johdosta, että se oli tehnyt hyökkäämättömyyssopimuksen Venäjän, »itse hyökkäyksien asiantuntijan», kanssa — tämä kaikki siitä huolimatta, että Ranska itse olisi ollut hetki sitten valmis tekemään »itse hyökkäyksien asiantuntijan» kanssa ei ainoastaan hyökkäämättömyyssopimuksen, vaan vieläpä sotilasliitonkin.

Kustaa Vaasa.

Julkaistuaan viime keväänä kaksi näytenumeroa alkaa Kustaa Vaasa nyt ilmestyä säännöllisesti kerran kuukaudessa, painokseltaan suurempana kuin mikään aikaisemmin maassamme ilmestynyt poliittinen aikakauslehti.

Sasu Punanen.

Kustaa Vaasalla on eräs varsin »harras ystävä», se on Suomen Sosialidemokraatin kuuluisa pakinoitsija nimimerkki Sasu Punanen, joka lehtemme ensimmäisen numeron jälkeen »haukkui» yhden viikon yhtä mittaa.

Sasu Punanen on muistanut meitä kesälläkin, on nimittäin kirjoittanut ja ihmetellyt, missä lehtemme viipyy. Vahingonilo on kuitenkin ollut ennenaikainen, sen tulee Sasu Punanenkin kyllä tänä syksynä moneen kertaan vielä kokemaan.

SUOMEN KANSAN PÄÄVIHOLLINEN

Matti Jaakkola.

Motto: »Ilman tällaisia johtavia persoonallisuuksia, joille kansakunnan menestys on tärkeämpi asia kuin oma etu ja kunnia — ilman tällaisia kansanjohtajia on yhteiskunta niinkuin kompassia, merikarttaa ja potkuria vailla oleva laiva, joka myrskyssä ajelehtii sinne tänne.»

Suomen kansan vapaussota suoritettiin yhteiskuntaa säilyttävien kansalaisten ainutlaatuisen yksimielisyyden merkeissä. Vapaussodan yllä oli oma erikoinen ja ylevä hohteensa: leimuava into, lannistumaton tarmo, järkkymätön sitkeys ja taipumaton sisu. Aseveljeyden näkymätön side liitti vapaussoturit lujasti yhteen taistelemaan ei oman, vaan isänmaan vapauden ja kunnian puolesta, ja sydämen ja järjen ääni vaati heitä etsimään ei omaa, vaan isänmaan etua. Kotoisen arkitunnelman sijasta valkoisella rintamalla vallitsi juhlatunnelma. Kotoiset vähäpätöiset pikkuasiat ja riidat olivat väistyneet syrjään, ja suuret, mittasuhteiltaan valtavat asiat olivat täyttäneet rintamamiesten sydämet. Maan ja kansan vapauttaminen jättiläisvihollisen vallasta oli valkoisen rintaman yksimielisenä tavoitteena, ja jokainen vapaussoturi tajusi selvemmin tai hämärämmin, että arvaamattoman suuret henkiset ja aineelliset arvot olivat kyseessä — arvot, joitten puolesta kannatti taistella ja kuolla.

Tässä suuressa ja pyhässä taistelussa seisoi Suomen nainenkin uskollisena ja urhoollisena vapaustaistelijan rinnalla, suorittaen hänelle sopivia tehtäviä, muonittaen sotilaita, ommellen vaatteita ja sitoen haavoja. Moni luonnostaan ujo ja hiljainenkin nainen huomasi äkkiä rintaansa syttyneen ennen — kokemattoman isänmaallisen innostuksen liekin. Ja jaloimmat heistä saivat »Torpan tytön» — innollaan epäilevän puolisonsa, veljensä tai ystävänsä tarttumaan miekkaan kansamme vapauden luomiseksi.

Pelkäämätön urhoollisuus, kaikki — uhraava itsensäkieltäminen, uskollisuus velvollisuudelle ja tinkimätön uhrivalmius puhkesivat valkoisella rintamalla kauneimpaan kukkaansa ja raskain uhrein saavuttikin valkoinen armeija voiton. Mutta vainajien nimet sankaripatsaissa ja tuhannet invaliidit sekä muuten terveytensä menettäneet vapaustaistelijat todistavat meille, mikä oli isänmaan vapauden hinta.

Meillä on nyt muodollinen itsenäisyys ja vapaus ratkaista ja päättää omat sisäiset asiamme niinkuin itse tahdomme, mutta sittenkään emme nykyhetkellä kykene hallitsemaan tätä maata ko-

ko kansamme onneksi ja menestykseksi. Me elämme vapaamielisessä demokraattisessa tasavallassa, mutta emme pysty nykyään käyttämään vapauttamme koko kansan ja maan taloudelliseksi siunaukseksi. Kaikkivaltias lahjoitti joulukuun alussa kolmattakymmentä vuotta sitten Suomen kansalle kalleimman maallisen joululahjan, nimittäin itsenäisyyden ja vapauden, mutta me olemme olleet niinkuin lapset, jotka pian itse särkevät kalliinkin joululahjan, tai hajoittavat sen kappaleiksi. Puoluejuonittelu, sisäinen rikkinäisyys, luokkataistelu, isänmaaton ja jumalankielteinen ajatustapa ja kykenemättömyys näkemään tässä kansassa sitä särkemätöntä kokonaisuutta, jossa kaikki suomalaiset ovat samassa kohtaloyhteydessä, kas siinä on meidän nykyinen onnettomuutemme. Suomen kansa on voittanut vihollisensa vapaussodassa, mutta se ei ole vielä pystynyt voittamaan omaa itseään.

Mistä kaikki tämä johtuu?

On sanottu, että Suomen kansa on jo luonnostaan taipuvainen epäluuloisuuteen, kateuteen ja naapurivihaan. Ehkä väitteessä on perääkin, mutta onhan Suomen kansa toiselta puolen myöskin rehellinen, urhoollinen ja lahjakas kansa. Syvin eripuraisuuden ja hajaannuksen syy on sittenkin etsittävä muualta.

Suomen kansan todellinen vihollinen on punainen Internationale, — on yhdentekevää, onko kysymys II tai III Internationalesta — jonka kotimainen kätyri on Suomen sosialidemokraattinen puolue. Tämän puolueen johto ottaa ohjeita ulkomailla toimivilta kansainvälisiltä järjestöiltä ja toimii näitten käskyjen mukaisesti, mutta uskottelee ulospäin, että tämä riippuvaisuus- ja kuuliaisuussuhde on olematon. Suomen sosialidemokraatttisen puolueen XV puoluekokouksessa Helsingissä 26. I.—1. 2. 1930 tehdyn pöytäkirjan mukaan tekivät k.o. puolueen kansainväliset vuosimenot Smk 105.000: — — numerotieto, joka jo sinänsä todistaa, mikä suhde vallitsee puolueen ja Internationalen välillä.

Tämä Internationale, jonka ammatti- ja kulttuurijärjestöihin kuuluu 40.000.000 jäsentä, ajaa kansainvälistä politiikkaa kansallista politiikkaa vastaan ja on se vaikuttavana tekijänä marxilaisvaltaisissa hallituksissa, kansainliitossa ja kansainvälisiä työoloja koskevissa kysymyksissä.

II:n Internationalen johdossa ovat olleet seuraavat eri maissa asuvat 10 juutalaista: Adler, Berger, Bracke, Longuet, Modigliani, Bauer, Diamond, Pistiner, Abramovitsch ja Peidl, joten marxilaisuus on kansainvälinen juutalainen liike. Tästä johtuu, ett'eivät minkään maan omat kansalaiset ole olleet eivätkä tule olemaan pääjohtajina siinä maassa, missä marxilainen sosialismi pääsee voitolle, kuten Unkarin, Saksan, Venäjän ja Itävallan esimerkit räikeästi osoittavat.

III:nnenkin Internationalen johtomiehinä ovat olleet juutalaiset toimihenkilöt, nimittäin puolijuutalainen Lenin ja kokojuutalaiset Trotski, Radek, Sinovjeff, Joffe, Kamenjeff, Manuilsky, Rosa Luxemburg ja Paul Lewy ynnä muut. Tästä johtuu, että marxilainen sosialidemokratia on juutalaisena liikkeenä juureton puu sekä kykenemätön mitään kansallisia kysymyksiä ratkaisemaan, koska sillä ei ole isänmaallista pohjaa jalkainsa alla. Juutalaisuutta on kyllä ilman marxilaisuuttakin, mutta marxilaisuutta ei ole ilman juutalaisuutta.

Viime vuosikymmenellä pitämissään maailmankongresseissa III Internationale määräsi »lakot ja kapinat keinoiksi maailman saattamiseksi vallankumoukselliseen kiehumistilaan laillisella ja laittomalla toiminnalla ja keinoilla millä hyvänsä porvariston aseista riisumiseksi ja aseitten keskittämiseksi köyhälistön käsiin, armeijojen hajoittamiseksi ja kansainvälisen marxilaisuuden voittoon viemiseksi.»

Internationale opettaa näin: »Sosialidemokratialla ei ole mitään isänmaata eikä mitään valtiota, jota kohtaan se voisi harjoittaa petosta, eikä sosialidemokratialla ole valtiota kohtaan minkäänlaista valtiopoliittista vastuunalaisuutta, koska isänmaa ja valtio ovat kansainvälisen luokkataistelun kanssa ristiriidassa.» Ja edelleen: »Kansojen sijaan on pantava yhteiskuntaluokat ja kansojen kohtalonyhteyden sijaan kansanluokkien kohtalonyhteys.» Nämä päätökset, joitten tarkoituksena on noudattaa periaatetta: »hajoita ja hallitse», tehtiin juutalaisprofessori Max Adlerin ja juutalaistohtori Alexander Rubinsteinin johdolla.

Kun juutalaisuuden pääperiaatteena on aina ollut ja on tuo vanha edellämainittu tunnuslause »hajoita ja hallitse», niin pysyy jokainen kansa, jota marxilaisuus pitää vallassaan, hajanaisena ja riitaisena luokkataisteluopin avulla. Ja mitä enemmän marxilaisuus saa valtaa tässäkin maassa, sitä enemmän luokkataistelu laajenee ja syvenee samalla kun isänmaanrakkaus heikkenee ja häviää — näin käy, elleivät kansalliset voimat ajoissa herää ravistamaan pois niskoiltaan Internationalen iestä.

Missä marxilaisuus pääsee valtaan, siellä julistetaan kultainen vasikka ja tekniikka ainoaksi ju-

malaksi, ja karkea aine ainoaksi tosiolevaksi elämän perustajaksi. Silloin ihmiset vapautetaan, kuten juutalainen Karl Marx on lausunut, »uskonnollisesta kuonasta» ja ajetaan materialismin kolkkoon erämaahan. Silloin riisutaan kristilliseltä uskolta, toivolta ja rakkaudelta kaikki lumousvoima ja sijaan pannaan järki, tiede ja entiset ja tulevat keksinnöt. Silloin nostetaan n.s. »tieteellinen sosialismi» valtaistuimelle. Silloin opetetaan ihmisiä ajattelemaan luokkatietoisesti, mutta ei koko kansan jäseninä niinkuin pitäisi. Silloin opetetaan kansalaisia laulamaan kansainvälisiä luokkalauluja, mutta ei isänmaallisia, kansallisia lauluja, heitä opetetaan vihaamaan sitä kansaa, joka on samaa verta, luuta ja lihaa tuon vihaajan kanssa ja rakastamaan eri rotuista juutalaista ja venäläistä vihollista.

Mutta viha ei kokoa, ei rakenna eikä lämmitä mitään kansaa, sen tekee vain sovinto, yksimielisyys ja rakkaus. Eikä materialistinen marxilaisuus pysty koskaan eikä missään luomaan epäitsekkäitä, itsensäunohtavia ja uhrivalmiita kansanjohtajia; niitä pystyy vain kriitillinen elämänkatsomus luomaan. Ilman tällaisia johtavia persoonallisuuksia, joille kansakunnan menestys on tärkeämpi asia kuin oma etu ja kunnia — ilman tällaisia kansanjohtajia on yhteiskunta niinkuin kompassia, merikarttaa ja potkuria vailla oleva laiva, joka myrskyssä ajelehtii sinne tänne.

Milloin herää suomalainen työmies monien suurten kansojen tavoin ravistamaan marxilaisuuden ikeen pois hartioiltaan? Milloin palaa rehellinen suomalainen työmies takaisin petollisen marxilaisuuden kansainvälisestä syleilystä kansalliselle ja isänmaalliselle pohjalle? Kun tämä muutos tapahtuu, silloin tulee suomalaisesta työmiehestä tämän kansan sisukas, väkevä ja peloton puolustaja vihollista vastaan ja suomalaisen työmiehen tulevaisuudesta muodostuu koko tämän kansan tulevaisuus.

Ettei näin tapahtuisi, on Internationale kymmenien vuosien kuluessa opettanut Suomen rehellistä työväkeä laulamaan »Internationalea» ja paljastamaan sille päänsä, mutta olemaan laulamatta »Maamme» laulua ja pitämään lakin päässä sitä kuunnellessa. Internationale on opettanut työväkeämme kunnioittamaan punaista, verenkarvaista maailmanvallankumouslippua, mutta halveksimaan isänmaallista siniristilippua. Se on vuosikymmeniä ylläpitänyt maassa luokkavihaa ja luokkataistelua sovinnon ja rauhan asemasta ja sosialistikommunistisen maailmanyhteiskunnan alkuvalmistukseksi syössyt hyväuskoisen rehellisen suomalaisen työmiehen veriseen kapinaan.

Internationalen maailmanvallankumoussuunnitelmaa vastaan kivääri kädessä käyty vapaussotamme oli vaikea, mutta taistelumme samaa Internationalea vastaan nyt henkisin ja aatteellisin asein on vielä vaikeampi. Edellinen vapaussotamme kesti vain muutaman kuukauden, mutta tämä jälkimmäinen taistelu voi kestää vuosia ja vuosikymmeniä. Tämä taistelu on näet käytävä tuota mahtavaa järjestöä vastaan, joka yli maailman ja myös Suomessa yhä pitää rajaa ja kuilua auki punaisen ja valkoisen välillä, vaikkapa »kansanrintamalla naamioituna» ja ylläpitää luokkataistelua, vihaa ja kostonhimoa saman kansan keskuudessa. Lisäksi Internationale koettaa hurmata maailmanvallankumousaatteellaan maailman ja myös Suomen työläiset ja sillä on rahaa loppumattomiin palkatakseen tuhansittain kätyreitä taistelemaan tämän kumousohjelman hyväksi. Internationale osaa ovelasti pukeutua milloin »vapaamielisyyden», milloin »vapauden, veljeyden ja tasa-arvoisuuden», milloin »kansanvallan», milloin »ihmisoikeuksien», milloin »kansanrintaman» kauniisen kaapuun.

Tämän Internationalea vastaan käytävän taistelun suurin vaikeus on siinä, että suurin osa Suomen kansasta ei edes näe eikä tunne, missä päävihollinen on, sillä viekas vihollinen on diplomaateillaan, agenteillaan, radiollaan ja sanomalehdillään niin sumuttanut meidänkin kansaparkamme ja osannut niin ovelasti verhoutua, että suuri osa kansastamme pitää tänäkin hetkenä vihollisiaan ystävinään ja ystäviään vihollisinaan.

Tulipunaisen III:nnen ja vaaleanpunaisen II:n Internationalen yhtymisessä Moskovassa sisä- ja ulkopoliittisen »kansanrintaman» aikaansaamiseksi on tällä kertaa koko maailman ja koko kristikunnan suurin vaara, sillä tämän mahtavan yhtymän ohjelmana ja päämaalina on kaiken kristillisen yhteiskuntajärjestyksen, kristillisen kulttuurin ja kristillisen uskonnon hävittäminen ja koko porvarillisen yhteiskunnan murskaaminen porvarien omalla avulla.

Ja vaikka näillä yhtyneillä Internationaleilla on vastassaan vahva Rooman—Berliinin—Tokion akseli, jota vielä vahvistaa Unkarin, Mandshukuon ja Espanjan liittyminen akseliin, niin yhtyneet Internationalet eivät kuitenkaan ole luopuneet, eivätkä luovu suuresta päämaalistaan, koska ne silloin tulisivat oman asiansa pettäjiksi ja alkaisivat taistella it-

seään vastaan. Ne muuttelevat taktiikkaansa ja tahtiansa tilanteen mukaan, iskevät puoluevihan kiilaa syvemmälle kansojen ruumiiseen, milloin se on tarpeen, tai vetävät tätä kiilaa ulos, koettaen tasoittaa kireitä välejä, milloin se on tarkoituksenmukaista, antavat määräyksen tarttua aseisiin ja aloittaa verisen kansalaissodan, kuten Suomessa vuonna 1918, tahi komentavat joukkonsa yhteisrintamaan n.s. porvarillisten ainesten kanssa, kuten edellä jo on mainittu. Milloin yrittää Internationale aikaansaada maailmanpalon Espanjassa päin, milloin Kaukoidässä päin, kun se ensin on ladannut maailman täyteen vihan ja koston räjähdysaineita, milloin taasen se antaa alaisilleen määräyksen ruveta teeskennellen isänmaallisiksi ja puolustushenkisiksi hyväuskoisten porvarien petkuttamiseksi — aina tilanteen mukaan.

III:nnen Internationalen VII:nnessä maailmankongressissa Moskovassa heinä-elokuussa 1935 laskettiin »maailmanvallankumouksen pohja» linjalla Marx—Lenin—Stalin, lopputavotteena »kommunistinen maailmanjärjestelmä». Tässä samassa kokouksessa III:nnen Internationalen »ruotelimies» Dimitroff suunnitteli n.s. »työläisten ja talonpoikien yhteisrintaman» lausumalla sanasta sanaan näin: »Toverit! Te muistatte vanhan kertomuksen Troijan valloituksesta. Troija oli varustautunut murtumattomilla muureilla päällehyökkäävää vihollista vastaan, joka kärsi suuria tappioita, mutta ei pystynyt kaupunkia valloittamaan, kunnes vihollisen onnistui jättiläiskokoisen puuhevosen avulla, jonka sisään oli piiloitettu sankareita, tunkeutua vihollisen kaupunkiin ja murskata vihollinen sisältäpäin sen omassa sydämessä.» Tätä uutta taktiikkaa päätti III Internationale käyttää kaikissa Euroopan maissa, jotta vihollinen omilla voimillaan voitaisiin murskata, koska sen voittamiseen Internationale ei yksin näyttänyt pystyvän. Euroopan työläisjärjestöille annettiin nyt määräys teeskennellä itsensä porvarillisiksi ja isänmaallisiksi ja muodostaa »fascismia ja diktatuuria» vihaavien vasemmistoporvareiden kanssa yhteisrintama oikeistoporvareita vastaan. Ja kun Internationale näin vasemmistoporvarien avulla lopulta pääsisi valtaan, löisi se murskaksi sekä entiset liittolaisensa että oikeistoporvarit.

Samassa III:nnen Internationalen maailmankongressissa päätettiin menettelytapoihin nähden vielä seuraavaa: »Porvarien henkinen solutus, johon yhdistetään teeskentely, valhe, kieltäminen, provokatio ja vakoilu» ei vielä vie perille asti porvariston lopulliseen murskaamiseen, koska jokaisessa kansassa on aina n.s. »terveitäkin voimia» ja »kulttuurin ystäviä». Siitä syystä on Internationalen, päästyään porvariston avulla valtaan, häikäilemättä tartuttava viimeiseen aseeseen, joka on hirmuvalta eli terrori. Tämä hirmuvalta on kahdenlaista: yksityisterroria ja joukkoterroria, toisin sanoen, aseellista kapinaa, kansalaissotaa ja tshekaherruutta.

Internationalen ohjelmallista hirmuvaltaa kuvaavat m.m. tilastolliset numerot vuoteen 1935 mennessä, jotka todistavat monien miljoonien ihmishenkien menetystä teloitusten kautta. Maailmansodan uhrit jäävät pieniksi näitten Internationalen uhrien rinnalla. Lisäksi tulevat pankkiryöstöt, murhapoltot, räjäyttämiset, aseelliset katutaistelut ja kapinat sekä muut väkivallantyöt eri maissa 20 vuoden aikana.

Näitten suunnitelmiensa mukaisesti Internationale tahtoo nyt viekkaasti nukuttaa Suomen kansan uneen ja toivoo sen heräävän liian myöhään. Se tahtoo totuttaa kansamme vähitellen punaiseen väriin ja petollisesti sille uskotella, että tämä punainen väri ja vasemmistoporvarien yhteishallitus sosialistien kanssa ei olekaan tälle maalle niin vaarallinen kuin valkoinen väri ja valkoinen yhteisrintama. Samoja myrkyllisiä kaasuja, jotka vapaussota ja talonpoikaismarssi ilmasta puhdistivat, tahtoo Internationale taas levittää yhteiskuntaamme ja valtioomme. Ranskassa ja Espanjassa äskettäin kärsimänsä tappiot, mikäli se koskee »kansanrintamahallitusta», tahtoo Internationale nyt pohjoismaissa ja m.m. Suomessa korvata.

Suomen isänmaallinen kansa ei ole vielä toistaiseksi pystynyt kukistamaan Internationalen kansainvälisiä voimia tässä maassa, ei edes Lapuanliikkeen eikä talonpoikaismarssin avulla kuin hetkeksi vain, sillä Internationalen miehet ovat olleet kyllin voimakkaat lakaisemaan umpeen talonpoikaismarssin jäljet ja vaimentamaan Suomen talonpoikien raskaitten ja tahdikkaitten askelten pelottavan kaiun. Ja Internationalet luulevat, ainakin omasta mielestään, jo lyöneensä murskaksi kansallisen herätyksen voiman tässä maassa. Ja Suomen isänmaallinen väki suree sitä, että Suomen yhteiskuntaasäilyttävä kansa on jo sallinut vähitellen tuudittaa itsensä niin nukuksiin, ettei se pane toimeen enää edes kansalaiskokouksia, ei lähetä mihinkään edes sähkösanomia eikä lähetystöjä isänmaan asiassa, kuten ennen talonpoikaismarssia oli laita.

Armeijan häpäisijät ja maanpuolustuksen vastustajat ovat saaneet valtion apurahoja samoin-

kuin urheilu- ja sivistysliiton naamarin takana toimivat kumoukselliset järjestötkin, mutta armeijan varustaminen välttämättömillä välineillä on ollut vähempiarvoinen asia. Ja kun muut valtiot ovat varustaneet ja varustavat kilpaa sotakoneita uuden maailmansodan pelossa[1]) niin meillä ei ole ollut eikä ole kiirettä vahvistaa puolustuslaitostamme, vaikka olemme vaarallisemmalla paikalla kuin muut valtiot. Pitkälle on todellakin tässä maassa jo Internationalin ohjelmaa toteutettu.

Internationalilta on Suomen sosialidemokraattisen Urheiluliitonkin äskettäin ollut pakko pyytää lupaa saada osallistua kesällä vuonna 1940 pidettäviin Olympialaisiin kisoihin — seikka, mikä on häpeäksi kansalle ja valtiolle, jonka pitäisi asiallisestikin eikä vain nimellisesti olla itsenäinen ja vapaa. Tämä seikka osoittaa, että se riippuvaisuussuhde, minkä sosialidemokraattinen puolue kieltää, todella on olemassa jo urheilunkin alalla, muusta puhumattakaan.

Kaikesta edellisestä jo selviää, että yhteistoiminnan aikaansaaminen valkoisella rintamalla on nyt välttämätön. Ja tämä yhteistoiminta voidaankin todella vielä aikaansaada, vaikka onkin jo kohta viimeinen hetki. Vaikka jo eletäänkin illan hämärässä, niin ei vielä kuitenkaan ole yö tullut. Vielä tuikkii valon tähtiä illan taivaalla. Isänmaallinen ylioppilasnuoriso on voimakkaasti noussut jumalattomuuspropagandaa vastaan. Isänmaallisten kansalaisten rintama, jossa asuu 1918 vapaussotilaitten ja talonpoikaismarssin henki, ei ole vielä kuollut. Ei ole vielä pidetty hautajaisia niille kansalaisille, jotka ovat vieläkin valmiit taistelemaan tämän maan ja kansan puolesta vihollista vastaan. On vielä miehiä ja naisia, joille sovinto ja rauha on rakkaampi kuin viha ja riita. On vieläkin kansalaisia, joille Jumala ja Luoja on vahvempi turva kuin Internationalien »kansa kaikkivaltias» ja joille tämä kaunis Suomenmaa on arvokkaampi isänmaa kuin Internationalien sosialistiskommunistinen maailmanyhteiskunta.

Emme saa antaa rohkeutemme lamaantua emmekä saa masentunein mielin ajatella, että kaikki on myöhäistä. Internationalen oikea käsivarsi, marxilaisuus, joka meillä on ollut nousussa, on onneksi muualla ollut laskussa, tai tullut kokonaan murskatuksi. Saksa, Italia, Turkki, Tshekkoslovakia, Puola, Romania, Ukraina, Portugal, Espanja, Unkari Mandshukuo, Ranska — kas siinä joukko maita, joissa marxilaisuus on jo kärsinyt joko täydellisen, tahi osittaisen tappion ja joissa maissa juutalaisjohtajat ovat pettäneet yllyttämänsä joukot. Internationalen tappio näissä maissa on johtunut siitä, että sen luokkataisteluoppi on väärä harhaoppi ja petolliset juutalaisjohtajat ovat olleet häikäilemättömiä oman edun tavoittelijoita kansan yhteisen edun kustannuksella. Samoin voi Internationalien mahtivalta romahtaa Suomessakin. Tästä tulee meidän valkoisten rivimiesten pitää huolta. Toivokaamme ja uskokaamme, että maailman kansat, Venäjän ja Espanjan järkyttävät murhenäytelmät silmäinsä edessä, eivät enää sokeina ja kuuroina kauan katsele vuosisatamme vakavinta probleemaa. Uskokaamme, että maailman kansat, myöskin Suomen kansa niihin luettuna, kyllästyneinä Internationalien valheoppeihin ja suuttuneina sen rikoksiin, siirtyvät puolustusasenteesta hyökkäyslinjalle, murskatakseen tämän kaikkien kansojen vaarallisimman vihollisen.

Tämä kansallis-isänmaallisten voimien falangi, johon kuuluu uskonnollisen, sivistyksellisen, yhteiskunnallisen ja poliittisen elämän terveet ainekset, on jo liikkeellä eri maissa juutalais-moskovalaista maailmanvallankumouksellista imperialismia vastassa. Tämä rintama muodostaa todellisen ja oikean isänmaallisen »kansanrintaman» Internationalen petokselle keinotekoisesti perustettua ja kommunismia palvelevaa »kansanrintamaa» vastaan. Seisokaamme horjumatta tämän Kaikkivaltiaan siveellisen maailmanjärjestyksen puolella antikristillistä internationalea vastaan. Silloin me olemme vastustajiamme väkevämmät. Silloin Kaikkivaltiaan ylhäinen voima kannattaa ja tukee meitä ja rientää taas avuksemme, kuten vuonna 1918. Tuntekaamme sydämessämme tämän ikuisen voiman värähtelyt ja seisokaamme uskollisina historiallisessa taistelurintamassamme yhteistä maailmanvihollista, juutalaisperäistä Internationalea vastaan.

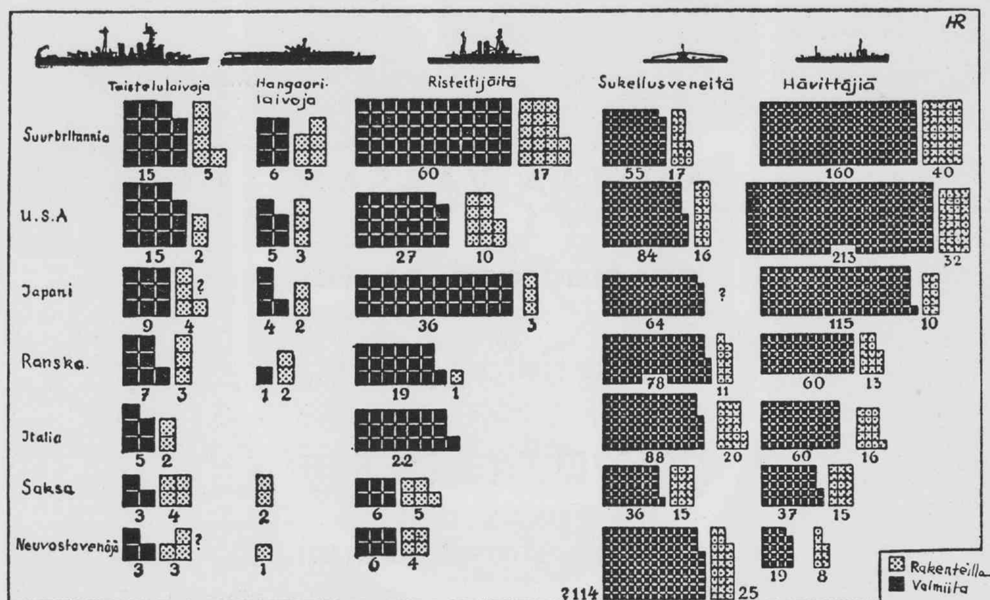
Matti Jaakkola.

[1]) Tämä kirjoitus on laadittu viime keväänä, jolloin maailmansodan haamu häämöitti taivaalla, mutta itse sota ei ollut vielä syttynyt. — Toimituksen huomautus.

Helsinki 1939. K. F. Puromiehen Kirjapaino O.-Y.

SUURVALTOJEN LAIVASTO-VOIMAT TOISIINSA VERRATTUINA

Suurbritannia ja U.S.A. merten herruuden ylläpitäjiä

Maailman merivoimat 1938.

Maailmansodan jälkeen ovat kaikki suurvallat olleet kuumeisessa työssä merivarustelujensa lisämisessä. On solmittu aseistariisumissopimuksia, mutta kaikki ne ovat ennen pitkää ajautuneet karille; sensijaan rakennetaan yhä uusia ja uusia laivastoja. Brittiläinen maailmanvalta on tässä varustelussa kulkenut etunenässä, ja voidaan sanoa, että milloinkaan ei sillä ole ollut niin suurta ja voimakasta laivastoa kuin tällä hetkellä.

Maailman toiseksi voimakkain merivalta on Yhdysvallat.

Ranska on nykypäivinä merivalta paljon suuremmassa määrin kuin 1914, samoin on Italia voimakkaasti tehostanut laivastoaseensa merkitystä.

Idässä on Japani kohonnut huomattavaksi merivallaksi.

Venäjän varustelut on suoritettu salaisimmin, mutta selvää on, että se ei ole jäänyt jälkeen tässä varustelukilpailussa.

Piirroksemme osoittaa laivastojen vahvuutta vuoden 1938 alussa ja sitä laadittaessa on käytetty eri maiden virallisia lähteitä, jotka kuitenkin usein poikkeavat suuresti toisistaan. Kartan laatimisesta kuluneiden puolentoista vuoden aikana on tilanne varmastikin jonkun verran muuttunut.

Irtonumerohinta 5 mk

Helsinki 1939. K. F. Puromiehen Kirjapaino O.-Y.